

UITGAAF VAN DEN
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM.

Lord Lister

genaamd De groote Raffles
Onbekende

No. 465

Een avontuur in het hooge Noorden

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

EEN AVONTUUR IN HET HOOG NOORDEN.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

Tusschen Hemel en Aarde.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 298
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks tien uur in den morgen van een heerlijken lentedag toen een vliegtuig zich met buitengewone snelheid op een hoogte van bijna vierduizend Meter in Noord-Westelijke richting voortbewoog, ter hoogte van fort Liard, gelegen aan de Dease rivier, op zestig graden Westers lengte en honderdtwintig graden Noorderbreedte.

Fort Liard is een van die steunpunten, zooals men ze in deze Noordelijke streken van Noord-Amerika hier en daar aantreft, thans niet meer als basis tegen de roodhuiden, die immers zoo goed als geheel uitgestorven zijn, maar om het land tegen een buitenlandschen vijand te kunnen verdedigen — een mogelijkheid, die al even onwaarschijnlijk is als dat rondzwervende troepen Indianen een van die stevige forten, hoofdzakelijk uit hout opgetrokken en waar een garnizoen ligt waarvan de sterkte afwisselt van een halve compagnie tot een bataillon, zouden aanvallen.

De commandant van die kleine bezettings-

troepen oefent tevens het hoogste politiegezag uit in die verlaten streken, waar nog zeer primitieve rechtsopvattingen heerschen en waar de toepassing van de Wet door de geweldig groote afstanden en de dunne bevolking, menigmaal met de grootste moeite gepaard gaat.

Ofschoon Fort Liard een van de grootste van Canada was, deed zich het complex van houten gebouwen aan de luchtreizigers slechts voor als een nauwelijks zichtbare stip, ofschoon de lucht buitengewoon helder en doorzichtig was op dien wonderschoonen dag.

Die luchtvaarders waren drie in getal.

De man, die met vaste hand het stuurrad omklemd hield en wiens hoofd zoo goed als geheel schuil ging achter den schuin geplaatsten rand van een soort overkapping, was John Raffles, de Gentleman-Inbreker, de Londensche avonturier, door een reeks gevaarvolle avonturen naar deze plek gebracht.

Van zijn scherp geteekend gelaat was op dit

oogenblik weinig te zien, want zijn hoofd was omgeven door een met bont gevoerde, lederen kap, die van voren slechts een nauwe spleet vrijliet, om te kunnen ademen en te kunnen zien.

Naast hem was Charly Brand, zijn trouwe metgezel, gezeten en een weinig naar achteren, in de tamelijk ruime kajuit, was een zwaar gebouwd man doende met eigenaardige voorwerpen, welke men aan boord van een vlieg-machine misschien niet dadelijk zou verwachten — het waren aluminium kookpannen, braadroosters en andere dingen uit een keuken, die allen met een electricch snoer aan kleine stopcontacten verbonden waren.

Een prikkelende geur van spiegeleieren en gebakken ham vervulde de kleine kajuit en reeds een paar malen had Charly Brand het hoofd omgewend om een blik op deze lekkernijen te slaan, die in een van de pannen siste.

De snelheid van de vlieg-machine moest wel buitengewoon groot zijn, want een oogenblik later was Fort Liard uit het gezicht verdwenen.

Links verhieven zich de toppen van het onmetelijke rotsgebergte, hetwelk zich uitstrekt van de oevers van de Noordelijke IJszee tot aan het uiterste Zuidelijke puntje van de Vereenigde Staten, als een ontzaglijke muur, die het land schijnt te beschermen tegen de golven van den Grooten Oceaan.

Maar hoe hoog die toppen ook waren — de vlieg-machine liet ze onder zich en stormde er met razende snelheid overheen, steeds verder en in een rechte lijn, waarvan zelfs geen centimeter scheen te worden afgeweken.

Raffles raadpleegde nu en dan een voortreffelijke kaart, tot in bijzonderheden afgewerkt, die was opgeborgen in een vrij groot, met een glazen deksel voorzien kastje.

Die kaart was geteekend op een zeer lange rol papier, ter breedte van omstreeks twee decimeter en door slechts aan een knop te draaien kon men haar ontrollen, naarmate de vlieg-machine Noordelijker kwam.

Het vliegtuig had het zoeven genoemde fort reeds ver achter zich gelaten en was juist over de Nakannes, een zijrivier van de Dease gevlogen, toen Charly Raffles in de zijde stompte en zoo hard hij kon schreeuwde:

— Als wij eens ontbeten! Ik heb een merk-

waardig hol gevoel en de reuk van de gebakken eieren maakt mij razend!

— Nog een oogenblikje geduld, wij gaan dalen! antwoordde Raffles.

— Waarom dalen? vroeg Charly verwonderd.

Waarom kunnen wij niet in de lucht dejueneeren, zooals wij zoo vaak gedaan hebben.

— Omdat wij niet bijzonder gehaast zijn, omdat wij het evengoed op ons gemak en op den beganen grond kunnen doen en omdat er iets aan de machine moet worden nagezien, het komt mij voor alsof ik iets hoor ratelen, alsof er een kamwiel is losgeschoten.

— Is het niet gevaarlijk om hier te landen?

— Niet in het minst! De streek is hier zoo verlaten, dat wij gerust kunnen landen, zonder gevaar dadelijk door nieuwsgierigen te worden omringd. Ik zal een weinig meer Oostelijk aanhouden, in de richting van Fort Simpson en daar kunnen wij landen op een van die laagvlakten, waaraan het rotsgebergte hier tamelijk rijk is en die zeer moeilijk beklimbaar zijn.

En reeds onder het spreken had Raffles een kleinen hefboom gegrepen en dadelijk verminderde de ontstuurige snelheid van de machine, die zeker vijfhonderd kilometer per uur bedroeg.

Tegelijkertijd liet Raffles de machine dalen en bracht haar weer in Oostelijke richting.

Spoedig waren de uitloopers van het rotsgebergte bereikt, dat hier, als de treden van een monsterachtig groot terras, naar de vlakke afdaalde.

Het duurde niet lang of de machine had een hoogte van ternauwernood vijfhonderd meters bereikt en zweefde nu boven een uitgestrekt plateau, rotsachtig, hier en daar met gras bedekt, maar zonder boomen.

Het was niet gemakkelijk, hier een goede landingsplaats uit te kiezen, want overal lagen losse rotsblokken en een ontmoeting daarmede zou den „Duivel der Lucht”, zoo had Charly Brand de machine gedoopt, zeer groote schade kunnen berokkenen.

Maar na eenige malen op een hoogte van nauwelijks tien meter boven het plateau te hebben rond gecirkeld, vond Raffles een soort bergweide en daarop streek hij neder, na de snelheid van de machine nog meer te hebben getemperd. Zoodra de wielen van het onderstel den bodem raakten, bracht Raffles de rem in wer-

king en binnen enkele oogenblikken stond het fraaie, geheel uit aluminium vervaardigde toestel.

Raffles wierp een blik om zich heen, maar ver in het rond was geen enkel teeken van leven te bespeuren.

Boven in de lucht cirkelden een paar zeer groote gieren, sterk genoeg een volwassen schaap mede de lucht in te voeren en dat was alles.

Toen pas sloeg Raffles de kap terug, die de kajuit afdekte en stond op, om over den rand van het schuitje naar den beganen grond af te dalen.

Zijn beide metgezellen volgden zijn voorbeeld, nadat Henderson in een blikken trommel alles had ingepakt wat er noodig was voor een warm dejeuner.

De reus begaf zich nog een paar malen aan boord, haalde aluminium borden, messen en vorken en zette alles gereed op een deken, die hij over het korte, malsche gras had uitgespreid.

Hij wilde zich dadelijk gaan overtuigen wat er aan de machine haperde, maar Raffles riep hem terug en zeide:

— Dat heeft geen haast, Henderson, ga eerst eten! Je zult wel even hongerig zijn als wij!

En de maaltijd begon.

De reus scheen zich te reppen, want nu hij wist, dat er iets aan de machine mangelde, had hij geen rust of duur, alvorens hij naar de oorzaak had gezocht.

Hij had zich van zijn dikken pels en zijn bontkap ontdaan, stroopte zijn mouwen op, zocht uit de gereedschapkist de noodige werktuigen bijeen en was een oogenblik later geheel in zijn werk verdiept.

Charly had een cigarette opgestoken en gedurende eenige oogenblikken volgden zijn groote blauwe oogen den ijlen rook, zonder dat er een woord tusschen de beide vrienden gewisseld werd.

Ook Raffles had den hier volkomen nutteloozen pels uitgeworpen en de lederen kap afgezet.

Zijn fraai besneden gelaat stond een weinig ernstig en zijn grijze oogen hadden dien diepen glans, dien Charly Brand erin opmerkte, als het hart van Raffles met zachte aandoeningen vervuld was.

De weide waarop zij gedaald waren, stond vol crocussen en madelieven, die een heerlijken geur verspreidden.

De lentebries streek over de laagvlakte en

voerde de bedwelmende lucht van viooltjes en seringgen met zich mede, die in overvloed groeiden in het bosch, waarvan de reizigers den zoom op een paar Kilometer afstand konden zien.

Het was hier zoo volkomen stil, dat het kloppen van een specht in een boom, die wel duizend Meter verder stond, duidelijk te hooren was.

Eindelijk begon Raffles te spreken.

— Men zou hier zijn tent willen opslaan en hier weken, maanden willen blijven!

— Ik weet niet of het je niet zeer spoedig zou vervelen, Edward! zeide Charly lachend. Het is een tamelijk kale vlakte, alleen met gras begroeid. Ik zie nergens water, het bosch is ver — er zijn zelfs geen struiken!

— Dat is waar — maar er zijn dan ook geen menschen! hernam Raffles rustig. Men kan hier ongestoord leven, als een soort Robinson Crusoe.

— Maar niet zoo veilig, Edward! riep Charly hoofdschuddend uit. Wij zijn gelukkig reeds op duizenden Kilometers van New-York, maar toch nog lang niet buiten gevaar!

Maar Raffles haalde de schouders op en hernam:

— Ik zou wel eens willen weten, hoe de politie van New-York mijn spoor zou kunnen hervinden! Ik durf zelfs wedden, dat zij er niet het flauwste idee van heeft, dat wij met een vliegmaschine zijn vertrokken.

— En toch had het maar weinig gescheeld, Edward, of onze avonturen hadden in Amerika wel eens een einde kunnen nemen!

— Niet onze, maar mijn avonturen, Charly! zeide Raffles, terwijl hij de hand van zijn vriend greep. Ik alleen zat gevangen en jij en Henderson hebben mij gered! Jullie hebt je eigen vrijheid op het spel gezet, om mij te kunnen bevrijden.

— Ik deed het niet alleen, Edward! zeide Charly op zachten toon. Zonder de hulp van Maud Yerkes zou het niet gegaan zijn. Zij gaf mij het formulier, hetwelk mij toegang tot je verschaftte en zoo kon ik de cipiers onschadelijk maken, waardoor het je mogelijk werd, uit het Hoofdbureau van Politie te ontsnappen. Wij hebben aan dat meisje zeer veel te danken. De dochter van den petroleumkoning stelde zeer veel belang in je, Edward.

— Zou je denken? vroeg Raffles met een kort lachje. Dat is vreemd genoeg, want ik heb haar vader voor honderd en twintig duizend

dollar bestolen, die ergens in de vliegtuigmachine moeten liggen.

— Dat mag zoo zijn, maar daar heeft zij zich dan al bitter weinig van aangetrokken. Ik heb nog geen gelegenheid gehad om je te vertellen, in welk een toestand ik haar aantrof, toen het bekend werd, dat je in handen van de politie was geraakt.

— Ik ben er ook niet nieuwsgierig naar, Charly! hernam Raffles koeltjes. Dergelijke vrouwelijke aandoeningen wekken mijn belangstelling niet meer. Je weet zeer goed, dat ik andere zaken aan het hoofd heb.

Charly keek Raffles een oogenblik zwijgend en met een bestraffenden blik in de oogen aan en zeide toen met een zucht:

— Het is waar — ik had het moeten bedenken! Het schijnt je volkomen onverschillig te laten of de dochter van den schatrijken Yerkes gevoelens voor je koesterde, die....

— Die ik zeker had moeten beantwoorden, omdat haar vader schatrijk was! viel Raffles hem sarcastisch in de rede.

— Dat heb ik in het geheel niet willen zeggen! zeide Charly op een toon van wanhoop. Maar arm of rijk — je zoudt er je niets van hebben aangetrokken! Je bent heengegaan en zij heeft je niet kunnen zeggen, of kunnen doen merken, dat zij — kortom, dat zij smoorlijk verliefd op je was!

— En dat is ook maar heel goed ook, Charly! hernam Raffles kalm. Wij hebben dit onderwerp wel eens meer aangeroerd, bij een dergelijke gelegenheid, maar je schijnt er niet verstandiger op te zijn geworden. Had ik dan soms de verliefde ridder moeten spelen? Had ik mijn oogen moeten verdraaien en zuchten? Zou ik dan geen bedrog hebben gepleegd, denk je?

Charly had het hoofd gebogen en zweeg.

— Je zwijgen is een voldoende antwoord! zeide Raffles na eenigen tijd. Een meisje als Maud Yerkes kan hoogstens uit de verte — heel uit de verte een weinig genegenheid koesteren voor een man als ik en daar moet het bij blijven!

— Ze had je lief, Edward! zeide Charly zachtjes.

— En wat had ik in jouw plaats moeten doen, vriend Brand?

— Dat — dat weet ik niet!

— Had ik haar moeten schaken? Had ik haar ten huwelijk moeten vragen? Had zij aan den arm van John Raffles, den inbreker, den dief, voor het altaar moeten treden?.....

Of had ik soms misbruik moeten maken van de gevoelens van dat jonge meisje — om haar vervolgens den rug toe te keeren en heen te gaan zooals ik gekomen was?.....

— Misschien was haar dat voldoende geweest! zeide Brand langzaam.

— Het is mogelijk — en later dan? Als ik weg was? Als een andere man haar oprecht lief kreeg? Zou ze hem dat avontuur kunnen verzwijgen? Neen, ik heb een andere opvatting van de liefde, dat weet je heel goed. En ik ben er ook van overtuigd dat het de ware liefde niet is, die genoeg neemt met een uur van hartstocht! Ik schat Maud Yerkes dan ook hooger! En laat nu, wat ik je verzoeken mag, dit onderwerp varen. Het is een episode in haar leven geweest en zij zal ze binnen een maand vergeten hebben!

— Dat geloof ik niet Edward — maar als je liever wilt dat ik er niet over praat, dan zal ik zwijgen. Vertel mij dan maar liever waarom je niet regelrecht van New York den Oceaan hebt overgestoken, om naar Londen terug te vliegen.

— Dat heb ik om verschillende redenen nagelaten. De voornaamste is, dat ik mijn schatkamer op een der Chineesche eilanden wilde gaan bezoeken, en daarom ben ik niet in Oostelijke maar in Westelijke richting gevlogen, om over de Bering-Straat heen Azië te bereiken. Wij hebben ook volstrekt geen haast, en niets te verzuimen!

Op dat oogenblik kwam Henderson aanloopen, met een reusachtigen Engelschen sleutel in de hand en zeide:

— Het is al in orde, Mylord! Er was een spie losgeraakt van een der kamwielen.

— Dan zullen wij aanstonds weder op weg gaan! zeide Raffles, terwijl hij opstond. Ik wilde gaarne nog voor het aanbreken van de duisternis de oevers van de Bering-Straat bereikt hebben.

Snel werd alles weder ingeladen en de drie mannen hernamen hun plaats in de vliegtuigmachine.

De schroef begon te draaien, de wielen rolden eenige meters over de weide en daarop steeg „De Duivel der Lucht” trotsch als een adelaar omhoog.

Hoofdstuk II.

Het drama in de bergen.

Zoo spoedig mogelijk zocht Raffles weder een hoogte van ruim vierduizend meter op, want hij moest nu dwars over de hoogste toppen van het Rotsgebergte vliegen.

De snelheid werd tot het maximum opgevoerd en binnen een half uur was Frances Meer bereikt.

Raffles volgde gedurende geruimen tijd den loop van de Pelty rivier, die zich bij Fort Selkirk in de Joekon stortte.

Raffles vloog op een hoogte van meer dan vijfduizend meter over dit fort heen, en zelfs met de scherpste kijkers zou men de vliegmaschine waarschijnlijk niet hebben kunnen bespeuren.

Maar nu waren de hoogste toppen achter den rug en Raffles liet de vliegmaschine een paar duizend meter dalen,

Hij naderde nu de Alaska Range, een cirkelvormige bergketen, die hier de oeverlijn van den Grooten Oceaan volgde.

Sedert eenige oogenblikken had Charly Raffles aan het stuurwiel afgelost, opdat deze eenige rust zou kunnen nemen.

Het was bijna vier uur in den middag, toen Raffles besloot, den tocht opnieuw te onderbreken en dus niet tot aan de oevers van de Bering Straat verder te gaan.

Hij had een blik op het landschap beneden zich geworpen en de woeste pracht daarvan had hem zoodanig aangetrokken, dat hij besloot hier eenige uren te kampeeren en er den nacht door te brengen.

Links en rechts verhieven zich de toppen der bergen, die voor het meerendeel met pijnboomen waren begroeid.

Als zilver schitterende bergstroomen wierpen zich met onweerstaanbaar geweld van die hellingen, om zich hier en daar te vereenigen, of tenslotte uit te loopen op een van die talrijke meren, welke deze streek van Canada tot een waar lustoord maken.

De bosschen werden afgewisseld door weiden waarvan de bloemen reeds in vollen bloei stonden en als een zeer dun licht kronkelde zich de weg van fort Reliance naar de kust.

Raffles had Charly een teeken gegeven en

langzaam begon de machine weder te dalen.

Ook hier behoefde men geen vrees te koesteren voor onbescheiden blikken, want de bewoners wonen hier zeer ver uit elkaar en op den zooeven genoemden weg, als men tenminste dien naam mag geven aan het breede pad, dat tusschen de bergen was uitgespaard, vertoonde zich op dat oogenblik niemand.

Op een hoogte van duizend meter gekomen, begon Raffles, die het stuurwiel weder had overgenomen, naar een gunstige landingsplaats om te zien.

Ook hier was dit vrij lastig, want de rotsachtige bodem, de bosschen en de talrijke stroomen, waren evenzoo veel hinderpalen voor een landing.

Maar eindelijk had Raffles toch iets gevonden dat hem bruikbaar toescheen.

Het was de volkomen vlakke top van een reusachtigen tafelberg, die zich langs den weg uitstreekte en die omstreeks honderd meter hoog was.

Hier en daar was de oppervlakte met boomen en hoog struikgewas bedekt, maar in het midden bevond zich toch een open ruimte van bijna driehonderd meter lengte en bijna half zoo breed die volkomen kaal was en zoo glad als een biljardlaken.

Raffles bracht de vliegmaschine veilig over de toppen der boomen heen naar deze open plek en eenige seconden later rolden de wielen van het vliegtuig over den rotsachtigen bodem.

En voor de tweede maal op dien dag stegen de drie mannen uit, ontteden zich haastig van de dikke pelzen, rekten zich uit — en moesten elkander met hun blikken dadelijk te kennen geven, dat het hier een verrukkelijke plek was — een Dorado voor kampeerders.

Bijna aan alle zijden waren de reizigers door hooge boomen en struikgewas omgeven.

Groote houtduiven vlogen af en aan en lieten hun schelle kreten hooren.

Zeer duidelijk was het geklater te hooren van een onzichtbare beek, die zich op eenigen afstand een weg baande door het bosch, om zich

vervolgens van de steile helling af te storten, met een dof, eentonig geraas.

De drie mannen trokken de vliegmaschine een weinig meer naar den zoom van het bosch aan hun rechterhand, aan den kant van den weg gelegen, die zich daarbeneden op een diepte van meer dan tachtig meters door het ravijn slingerde.

Van den weg was echter op dit punt zoo goed als niets te zien, op een zeer klein gedeelte na, een kilometer verder ongeveer, waar de weg rees en tevens in bochten kronkelde.

Het was nog helder dag, maar over een uur zou de zon de kim bereikt hebben en dan zou de duisternis snel vallen.

De vliegmaschine bevatte een stevige en toch lichte tent, die plaats bood aan vier personen en die in een oogwenk werd opgezet.

Het was zoo warm, dat men volstrekt geen vuur behoefde aan te leggen, maar vannacht zou het toch noodig zijn, want op deze hooge breedte zijn de nachten op dien tijd van het jaar nog vinnig koud.

De tent stond nu midden in het hooge gras en men zou slechts nog droge bladeren behoeven neer te strooien, met een onderlaag van twijgen, om een heerlijk nachtleger te verkrijgen.

Henderson wilde zich reeds gereed maken, om met behulp van zijn electrischen oven in de vliegmaschine het middagmaal te gaan bereiden, toen Raffles hem weerhield en glimlachend zeide:

— Ik weet iets beters, James! Wij hebben nu al genoeg geconserveerd vleesch, sardines en capucijners genuttigd — mijnheer Brand en ik zullen eens gaan zien, of wij geen malschen bout kunnen machtig worden! Er moeten in deze buurt stellig berghazen, wilde varkens of konijnen te schieten zijn. Maak dus een vuur aan, zet het spit op en toon dan je kunsten eens als kok.

— Zooals gij wilt, Mylord! En dadelijk begon hij zijn toebereidselen te maken.

Raffles en Charly hadden intusschen hun remingtons uit de foudralen genomen en keken de geweren goed na.

Zij voorzagen zich van munitie, staken het breede jachtmes in den gordel, overtuigden zich dat hun revolvers geladen waren en begaven zich op weg.

Raffles keerde zich nog eens tot Henderson om en zeide:

— Wij zullen in ieder geval voor donker terug zijn, Henderson!

— Ik zal er op rekenen, Mylord! Behoef ik mij nergens ongerust over te maken?

— Ik zou niet weten waarover, vriend James! antwoordde Raffles lachend. Voor zoover ik weet zijn er hier geen verscheurende dieren, met uitzondering van den holenbeer, maar wij zullen het met bruintje wel klaar spelen, ingeval wij hem mochten ontmoeten.

Hij knikte den reus nog eens toe en trad met Charly het bosch in, aan den kant van den hollen weg en verdween spoedig met hem onder het geboomte.

Er heerschte een plechtige stilte onder de hooge dennen en slechts met moeite baande het zonlicht zich een weg door het dichte bladerdak en de dicht oopenstaande stammen.

Nu en dan ritselde het in het struikgewas en een paar malen zagen de beide jagers een klein hert vlug als het weerlicht opspringen en wegrennen en zij waren niet vlug genoeg met hun wapens om het fraaie diertje te achterhalen.

Zij zagen ook eenige vogels, waarvan het vleesch echter tanig smaakte, daar zij zich hoofdzakelijk voedden met de visschen, die zij in de meren en rivieren vonden.

De beide mannen dwaalden hoe langer hoe verder het bosch in en het duurde niet lang of zij hadden de helling bereikt, die zacht glooiend naar den hollen weg afdaalde.

Ook deze helling was met dennen begroeid en met dwergeiken en hoog struikgewas.

En eensklaps breidde de weg zich voor hun blikken uit, om op ongeveer een kilometer afstand plotseling een kromming te maken en uit het oog te verdwijnen.

Aan de overzijde verrezen eveneens heuvels, dicht begroeid en hier en daar met reusachtige rotsblokken bezaaid, die daar door een monsterachtig groote hand schenen te zijn neergestrooid.

Aan den anderen kant strekte de weg zich niet zoover uit, want hij maakte daar een nieuwe, flauwe bocht en scheen zich te midden van de heuvels te verliezen.

De zon zond haar schuine stralen over het bekoorlijke landschap en vergulde de dunne stammen der bergen, waarmede de heuvels aan de overzijde van den weg voor een deel begroeid waren.

Een oogenblik genoten Raffles en Charly van het heerlijke schouwspel, maar toen werd hun jagershart weder wakker en zij hervatten hun tocht, den zoom van het bosch volgend.

Eensklaps sprong er een groote, grijze haas dwars over het soort van voetpad, hetwelk de beide mannen volgden.

Charly, die het dier het eerst zag, bracht bliksemsnel zijn geweer aan den schouder en reeds wilde hij den trekker overhalen, toen hij de hand van Raffles op zijn arm voelde drukken.

Charly aarzelde een oogenblik, niet begrijpend wat deze aanraking beteekende en de volgende seconde was de haas uit het oog verdwenen, met eenige snelle sprongen.

Charly zette een teleurgesteld gezicht en riep uit:

— Maar voor den drommel, Edward, waarom belet je mij, dat sappige stuk wild te veroveren? Ik zou die haas zeker niet gemist hebben, op twintig pas afstand.

— Spreek niet zoo luid en buk je wat! zeide Raffles op zachten toon. Er zijn nog wel meer hazen in dit bosch! Ik heb je belet om je van dezen langoor meester te maken, omdat ik liever niet wilde dat je schoot.

— Niet schieten — niet hard praten? Wat is er dan toch? vroeg Charly, die zijn stem onwillekeurig had laten dalen.

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar greep hem bij den arm en voerde hem een weinig dieper het bosch in.

Zijn scherp oor had zoeven den klank van hoefslagen opgevangen, die langzaam naderbij kwamen.

En hij kende dit land te goed, om niet te weten, dat men er verstandig aandoet, iederen vreemdeling aanvankelijk met eenig wantrouwen te beschouwen.

Het was hier een eenzame streek en rooverijen en strooptochten waren hier, vooral in de lente, als de sneeuw gesmolten was, aan de orde van den dag.

Hij had Charly in gebukte houding neergetrokken en zeide nu zachtjes:

— Luister!

Charly spande zich in om iets te vernemen, maar het duurde tamelijk lang, voor ook hij den regelmatigigen hoefslag kon hooren van eenige paarden in stap.

Toen hij den oorsprong van het geluid herkend had, zeide hij op een toon van verbazing:

— Daar komen ruiters aan langs den weg. Mocht ik daarom niet schieten?

— Het is werkelijk beter van niet! antwoordde Raffles. Men moet hier steeds een weinig wantrouwend zijn, dat is beter! Stil, ik geloof dat zij daar al aankomen!

Inderdaad, langs den weg naar Fort Reliance kwamen ongeveer acht ruiters aanrijden, die hun rijdieren in stap lieten gaan.

Zij droegen wijde, lederen broeken, op de naden bestikt met kleine reepjes gelooide rendierhuid, bont gekleurd en die soms tot twee decimeter lang waren.

De meeste hunner droegen een grijze of witte trui, met liggenden kraag en allen hadden een rooden halsdoek om.

Om het middel droegen zij een lederen riem van een handbreed, met koperen spijkerkoppen versierd en op den linkerheup hing op dezelfde wijze een versierde holster.

De mannen droegen breedgerande hoeden en hun gebruid gelaat bewees, dat zij gewend waren steeds in de buitenlucht te vertoeven.

Drie hunner hadden een geweer, dat in een lederen foudraal rechts van de dij bevestigd was.

Hun paarden waren klein, maar blijkbaar sterk en snel, niet bijster fraai, maar met groot uithoudingsvermogen.

Bijna allen waren gezadeld met een van die zware, hooge zadels, zooals de cowboys gebruiken en die zoo hoog zijn, dat men de beenen bijna gestrekt kan houden.

Vier van de mannen hadden aan den voorsten zadelknop een lasso hangen.

De kleine troep reed stapvoets langs den weg en de mannen schenen in zwijgen verzonken te zijn.

Op een honderdtal meter afstand van Raffles en Charly, die in het hooge gras waren weggedoken, stond de troep stil en een van de mannen die de aanvoerder scheen te zijn, liet zijn paard zwenken, scheen iets tot de anderen te zeggen en wees met uitgestrekte arm naar het Zuiden.

En bijna op hetzelfde oogenblik hoorde Raffles een ander geluid, dat van de tegenovergestelde richting kwam.

Het was de regelmatigige hoefslag van paarden en een dof gerommel, dat teweeg gebracht scheen

te worden door het rollen van wielen over den ongelijken weg.

En daar boven uit klonk het hooge geluid van een fellen zweepslag, maar alles nog ver weg, aan gene zijde van de scherpe bocht.

Het was alsof de ruiters door dit geluid plotseling uit hun onbeweeglijkheid werden opgeschrikt. Zij ont deden zich allen haastig van hun halsdoeken en bonden die zich zoo voor het gelaat, dat alleen hun oogen nog zichtbaar waren.

En na hun hoeden zoover mogelijk in het gezicht te hebben getrokken gaven zij hun paarden de sporen.

Het volgende oogenblik stoven zij in een wolk van zand als een wervelwind voorbij de twee mannen, die in het hooge gras verborgen waren.

Het gelaat van Raffles had een ernstige uitdrukking gekregen en hij zeide:

— Je ziet wel, mijn waarde, dat ik zoeven niet geheel en al ongelijk had, toen ik je weerhield om te schieten. Lieden die hun gelaat verbergen, hebben iets kwaads in den zin, wees daar maar zeker van!

Onder het spreken had Raffles het slot van zijn geweer geopend, nam er de hagelpatronen uit en verving die door kogels.

— Ik zou je raden hetzelfde te doen, want het kon wel eens noodig zijn, dat wij tusschen beiden komen! vervolgde hij toen.

— Maar ik kan mij niet begrijpen wat die lieden voornemens zijn! riep Charly Brand uit. Zij zullen het toch niet op ons gemunt hebben? Zij zullen ons toch niet hebben zien dalen?

— Dat laatste zou ik niet gaarne durven bezweren! gaf Raffles ten antwoord. Integendeel denk ik dat zij ons wel degelijk hebben gezien! Iets anders echter is het, of zij met juistheid de plek kennen, waar wij zijn neder gedaald. Dat is op grooten afstand zeer moeilijk te bepalen, zooals jij zelf uit ervaring kunt weten. Maar ik geloof dat ik al weet, wat zij in den zin hebben!

Raffles had zich een weinig opgericht, zoodra de ruiters in dollen galop voorbij waren gevlogen en zag nu, hoe zij, bijna driehonderd meters voorbij hun schuilplaats, den weg verlieten en post schenen te vatten in een soort dwars ravijn, waar zij volkomen verborgen waren voor de blikken van degenen, die van den anderen kant

van den weg naderden, maar niet voor Raffles en Charly Brand,

En nauwelijks waren de gemaskerden in dien dwarsweg aangekomen, waar zij verborgen waren door een scherm van hoog struikgewas, toen er geheel aan het einde van den weg, waar die een zeer scherpe bocht beschreef, een voertuig verscheen, door vier paarden getrokken.

Het was een van die postkoetsen op hooge wielen, die veel gelijkenis vertoonen met de ouderwetsche diligences en waarmede passagiers zoowel als brieven en postpakketten werden vervoerd in die streken, waar de trein nog geen volkomen vervoermiddel is.

De postkoetsier zat op zijn hoogen bok en zelfs op dien verren afstand teekende zijn gedaante zich helder af tegen de doorzichtig helder blauwe lucht,

Hij scheen haast te hebben en liet zijn zweep met een langen slag klappen, zoodat het geluid in de stilte duidelijk hoorbaar was.

De postkoets reed snel en de afstand tusschen het voertuig en de in hindernis liggende roovers — want men behoefde er thans geen oogenblik meer aan te twijfelen, dat die gemaskerde mannen daarginds inderdaad struikrovers waren — verminderde snel.

— Maar wij moeten die menschen waarschuwen! riep Charly Brand in de grootste opwindung. Het zal niet zonder bloedvergieten afloopen.

— Waarschuwen — goed! Maar hoe dan! riep Raffles uit. De weinige wind is hierheen en ik betwijfel of zij een gewerschot zullen hooren! In ieder geval — wij moeten het probeeren! maar als ik mijn geweer gebruik, dan kan ik het ook evengoed op een nuttige wijze doen!

Met deze woorden knielde Raffles neder, bracht zijn geweer aan den schouder, mikte een oogenblik en drukte af.

Het schot werd luid door de bergen weerkaatst en een van de paarden der bandieten, in het hart getroffen, stortte neder, zoodat de man ternauwernood tijd had, zijn voeten uit de stijbeugels los te maken, om niet onder het stuip-trekkende dier te geraken.

Een oogenblik scheen er verwarring onder de bandieten te ontstaan, maar toen het schot niet dadelijk door een tweede gevolgd werd, bleven zij waar zij waren.

De koetsier van de postkoets scheen iets ge-

hoord te hebben en zette zijn paarden nog meer aan.

De afstand verminderde nu zeer snel, want de weg helde en de man moest zeker remmen, om te voorkomen dat de hooge postkoets met een sneltreinvaart naar beneden rolde.

Hoogstens tweehonderd meter scheidden koets en roovers, toen Raffles voor de tweede maal schoot en ditmaal een der bandieten scheen te raken, die een beweging maakte, alsof hij zijn rijdier wilde omhelzen en toen langzaam uit het zadel op den grond gleeed.

De zandruijer, zonder zich om het lot van zijn gevallen makker te bekommeren, besteedde dadelijk diens paard en als een stormwind vloog de geheele troep den weg op en de postkoets tegemoet, die zich thans op nauwelijks honderd meter afstand bevond.

En ditmaal had de koetsier het schot gehoord.

Instinctmatig trachtte hij zijn paarden in te houden, maar de zwaarte van de postkoets, hoewel de wielen geremd waren, drong de dieren als het ware van de helling af en zij moesten wel voortloopen, wilden zij niet onder het voertuig geraken.

Met bleek gelaat en zonder in staat te zijn, thans te helpen, uit vrees dat zij onschuldigen zouden treffen, zagen Raffles en Charly hoe de koetsier van de postkoets de teugels van zijn vier paarden in een hand nam en met de rechter zijn revolver trok.

Maar voor hij nog had kunnen vuren, trof de kogel van een der roovers hem in de volle borst en de ongelukkige stortte van zijn hoogen zetel op den weg.

Voor de verschrikte paarden er konden vandoor gaan, hadden twee der bandieten, die waren afgestegen, hen bij de teugels gegrepen en tot staan gebracht.

Zelfs op dezen afstand waren de kreten der doodelijk ontstelde reizigers hoorbaar.

Er kraakten nog een half dozijn schoten en machteloos moesten de twee mannen getuigen

van het schouwspel zijn, dat zich daar op verren afstand afspeelde.

Zij hadden geen rijdieren, zij zouden de moeilijk begaanbare helling moeten afdalen en voor zij die driehonderd meter hadden afgelegd, zouden er zeker tien minuten verlopen zijn, nog daarvan afgezien, dat de bandieten hen op grooten afstand konden zien aankomen en hen met een paar welgemikte schoten zouden kunnen dooden.

Het drama speelde zich binnen enkele minuten af.

De bandieten hadden de postkoets omsingeld en door de raampjes der portieren naar binnen gevuurd.

Maar sommigen van de reizigers schenen zich toch te verweren, want een der bandieten viel met een luide schreeuw ruggelings van zijn paard, terwijl hij wild met de armen in de lucht zwaaide.

Een der roovers was haastig boven op de koets geklommen en wierp eenige zakken en pakken toe aan de anderen, die ze snel aan hun zadel vastbonden.

Toen werden vlug de strengen van de paarden doorgesneden en met een klap op het kruis werden de verschrikte dieren den weg opgezonden, dien zij gekomen waren.

Verwonderd over die plotseling herkrege vrijheid, maar door hun instinct gedreven, liepen de dieren langzaam terug naar hun stal, nu en dan knabbelend aan het hooge gras langs den weg.

Maar de bandieten, met de revolver in de vuist, hadden den teugel gewend en kwamen nu, zes in getal, aanstormen.

Raffles en Charly hadden opnieuw hun geweer geladen.

In een wilden galop kwamen de struikrovers aanstormen.

En toen zij nog op vijftig meters afstand waren, zag Raffles, dat de voorste hunner iets voor zich op het zadel had, dat hij pas nu herkende.

Het was een jonge, blijkbaar bewusteloze vrouw.

Een doosje **Cigaret J. v. K.**
is een mooi cadeau.

Hoofdstuk III.

Een onverwachte ontmoeting.

Charly had reeds zijn geweer opgeheven, maar Raffles drukte den loop van het wapen snel neder en schreeuwde:

— Schiet niet! Je zoudt ook de vrouw kunnen doden! Leg een van de anderen neer!

Charly mikte op een van de overige bandieten, maar het schot miste.

Raffles bracht op zijn beurt het geweer aan den schouder en legde aan op een der mannen van het kleine troepje.

Met een woesten vloek, die zelfs boven het doffe geraas van de snel neerslaande hoeven uitklonk, hief de bandiet de armen terneder, stortte van zijn paard en buitelde wel vijf malen als een aangeschoten konijn over den weg.

De andere hielden niet op om naar hem om te zien en het volgende oogenblik zouden zij verdwenen zijn.

Maar toen geschiedde iets onverwachts.

Met een fluitend geluid schoot er iets door de lucht, op ongeveer zestig meter beneden de beide vrienden en de laatste man werd als door een toovermacht van zijn paard getrokken, beschreef een boog door de lucht en bleef toen bewegingloos liggen, tegen den berm van den weg.

Om zijn borst was de lus te zien van een lasso.

En bijna op hetzelfde oogenblik klonk de diepe stem van Henderson, die naar boven riep:

— Ik heb er nog een aan de lijn kunnen slaan.

Een oogenblik later werd de reus zichtbaar, die tot op dat oogenblik verborgen was gebleven achter een dicht boschje struikgewas en nu de helling begon te beklimmen.

Maar hij kwam niet alleen!

Zonder eenige moeite trok hij den bandiet, dien hij met den lasso gevangen had, achter zich aan, tegen de helling op, totdat hij het slappe lichaam, als een trouwe jachthond die een fasant komt apportereen, voor Raffles neerlegde.

— Ik weet niet of er nog leven inzit, Mylord! zeide hij met een bedenkelijk gezicht, terwijl hij zich achter het oor krabde, maar ik geloof niet dat het er veel op aan komt. Maar ik zal u

zeggen hoe ik hier kom, ik hoorde het schieten en.....

— Vertel mij dat later maar eens, Henderson! viel Raffles hem in de rede. Wij hebben nu iets anders te doen! Wij moeten zien wat er van die rampzalige reizigers is geworden! Je hebt dezen kerel zoo toetgetakeld, dat er voor wegloopen geen vrees is!

— Heb ik hem gedood, Mylord?

— Dat niet, James! Hij is niet heelemaal gaaf meer, maar hij leeft toch nog voldoende om ons later van dienst te kunnen zijn! Blijf hier, dan zullen mijnheer Brand en ik gaan zien hoe het daarginds staat.

Zoo vlug zij konden daalden de twee mannen de helling af en beneden vonden zij twee van de paarden der roovers, die, toen zij hun meesters niet meer op hun rug voelden, spoedig uit zich zelf bleven stilstaan.

Zij vingden de beide dieren op, wierpen zich in het zadel, drukten hun hielen in de flanken van de dieren en snelden naar de postkoets, die midden op den weg was blijven staan, als een gestrand wrak.

De vier postpaarden waren niet ver gegaan, maar stonden rustig bij elkaar te grazen, blijkbaar van oordeel, dat zij gebruik moesten maken van de gelegenheid.

Dicht bij een der groote achterwielen vonden zij den bandiet, dien zij hadden zien vallen, met een kogelgat midden in het voorhoofd.

Een weinig meer naar voren lag het lijk van den ongelukkigen postiljon.

Raffles was aanstonds van zijn paard gesprongen, liep om de postkoets heen en rukte de smalle achterdeur open.

Een treurig schouwspel trof zijn oog.

Op de twee zijbanken zaten vier personen, waaronder een vrouw — en allen waren zij gedood....

Neen, toch niet!

Het kwam Raffles voor, alsof een der passagiers krampachtig de vingers bewogen had, toen hij den voet op de treeplank had gezet.

Hij zat in een hoek en het hoofd was hem op de borst gevallen.

Raffles ging snel den wagen binnen, waarvan de vloer glibberig was van het vergoten bloed en trad op den zwaar gewonde toe.

Hij tilde voorzichtig het hoofd op en eensklaps slaakte hij een kreet van verbazing, die Charly Brand onmiddellijk deed toesnellen.

— Jim! Onze vriend Jim Cooper! De jonge pelsjager!

Charly, die te paard was blijven zitten, ging in den stijgbeugel staan, om door een der portieren naar binnen te kunnen zien.

— Hij is het waarlijk! Het is Jim Cooper, dien wij nauwelijks vijf weken geleden te midden van sneeuw en ijs hebben achtergelaten! riep Charly in de grootste verbazing. Mijn God — dan was die vrouw....

— Dat is misschien het jonge vrouwtje! zeide Raffles op somberen toon. Maar stijf eens af en help mij zijn lichaam naar buiten dragen.

— Is hij dood?

— Neen, hij is zwaar gewond! Een schotwond in den linkerschouder. Twee strepen lager en de longen zouden geraakt zijn.

Charly was reeds van zijn paard gesprongen en had den teugel vastgebonden aan een van de groote wielen.

Hij ging op zijn beurt de postkoets binnen en niet zonder moeite droegen Raffles en hij het lichaam van den jongen man naar buiten en legden het voorzichtig in het hooge gras, terzijde van den weg neer.

Dadelijk zocht Raffles in den blikken trommel onder den zetel van den postiljon, naar verbandmiddelen, welke iedere postkoets verplicht is mede te nemen en na de wonde gedesinfecteerd te hebben en zich overtuigd te hebben dat de kogel niet in het lichaam was blijven steken, begon hij hem zorgvuldig te verbinden.

En terwijl Charly Brand zwijgend toekeek, gingen zijn gedachten weer terug naar dien tijd, toen Raffles en hij Jim Cooper hadden leeren kennen, een paar honderd mijlen meer Noordelijk, ten Westen van Fort Joekon.

Het was daar toen nog volop winter en Raffles en Charly hadden er menig gevaarvol avontuur beleefd.

Zij hadden er den jongen pelsjager leeren kennen, maar ook professor Armstrong, die een

onderzoek kwam instellen naar een geheimzinnigen diamant van ongehoorde afmetingen.

Jim Cooper hielp hem bij het zoeken — en hoewel hij den diamant niet vond, dien de professor zoo vurig begeerde, zoo verkreeg hij toch een edelsteen, die in zijn oogen veel verkieselijker was — het bevallige dochtertje van den professor, Sylvia Armstrong.

Toen de beide vrienden het jonge paartje verlieten, stond dit op het punt de barre sneeuwwoestijn te verlaten, om zich in Fort Joekon te gaan vestigen. En nu vonden zij den jongen man terug onder zulke droevige omstandigheden, veel Zuidelijker en ernstig gewond.

Binnen enkele minuten had Raffles met vaardige hand het verband gelegd en juist toen hij gereed was, sloeg Jim Cooper de oogen op, keek verwilderd om zich heen en vestigde ze toen op Raffles.

Hij scheen met moeite iets in zijn geheugen te willen terugroepen en eensklaps verscheen er een blijde glans op zijn gelaat en zijn vingers zochten naar de hand van Raffles, die zich over hem had heengebogen.

Zijn stem klonk zeer zacht, toen hij stamelde:

— Graaf Panhurst — gij hier? Ik meende — ik waande u reeds lang in Londen terug!

— Gij zult het later wel hooren, waarde Jim, hoe het komt dat ik hier ben! zeide Raffles. Maar nu moogt gij volstrekt niet spreken, gij zijt ernstig gewond!

Plotseling was het alsof er een wolk over het gelaat van den gewonde trok en zijn gelaat kreeg een uitdrukking van doodelijken angst.

Hij trachtte zich een weinig op te richten en riep:

— Sylvia! Waar is mijn vrouw?

— Maak u niet ongerust omtrent haar lot! antwoordde Raffles, na een snellen, waarschuwend blik met Charly Brand te hebben gewisseld. Zij zal spoedig weer bij u zijn — zij is eveneens gewond en op tamelijk verren afstand van hier! Mijn brave chauffeur — gij zult hem u nog wel herinneren — waakt over haar!

Met een zucht van verlichting strekte Jim Cooper zich weer uit en sloot de oogen.

Zijn gelaat was zeer bleek en het bloedverlies had hem blijkbaar uitgeput.

Raffles wierp een blik om zich heen en zeide toen:

— Ik durf hem niet op een zadel leggen. Wij moeten hem in de postkoets vervoeren!

— Is er hier geen bewoonde plaats in de buurt?

— De postkoets kwam waarschijnlijk van Cedar Creek — dat is twintig mijlen van hier, en het is het dichtstbijzijnde plaatsje. Wij moeten hem voorloopig naar ons kamp brengen!

— Kan Henderson hem niet in zijn armen dragen?

— Dat duurt te lang! Help mij de lijken van die ongelukkigen op den weg neer te leggen!

De twee mannen gingen weder de postkoets binnen en tilden achtereenvolgens de drie gedooide passagiers uit den wagen, om hen vervolgens terzijde van den weg in het gras neer te leggen.

De vrouw was zeker vijftig jaar en had zich nog willen verdedigen, want zij hield een kleine Browning in de vuist geklemd.

Met ruw geweld had een der bandieten haar een medaillon ontrukkt, want een stukje van den gouden ketting was in haar kleeding blijven haken.

Vervolgens werden twee van de koetspaarden opgevangen en weder voor het voertuig gespannen.

Zoo veel mogelijk dekens werden op een van de banken gelegd en Jim werd daar behoedzaam op uitgestrekt.

Reeds had Charly een der paarden bij den teugel gegrepen, toen Raffles opnieuw een kreet van verwondering slaakte.

Hij had den gedooden bandiet omgewenteld en riep nu uit:

— Buck Howard, de danshuishouder uit Yellow Creek! Hij had het winstgevende beroep liever moeten blijven uitoefenen! Ik denk wel dat hij voor het een of ander met de politie in aanraking is gekomen en daarom een bende heeft gevormd met eenige van zijn kornuiten — Pete Hockins, Dick Slogan en anderen! En nu vooruit!

Terwijl Raffles op den bok was geklommen en de remmen aandraaide, voerde Charly Brand een der paarden aan den teugel en langzaam ging het den weg af, tot aan de plek waar Henderson wachtte.

De beide zadelpaarden waren instinctmatig meegeloopen, zonder dat men zich om hen behoefde te bekommeren.

Henderson werd naar beneden gewent en ook zijn verwondering was groot, toen hij in

den zwaargewonde den jongen pelsjager herkende.

Snel werd er een soort van draagbaar gemaakt van sterke takken, waarop Cooper werd uitgestrekt en daarop droegen de drie mannen hem niet zonder moeite de helling op.

Raffles en Charly brachten hem vervolgens door het bosch naar het kamp, terwijl Henderson den bandiet, dien hij met de lasso gevangen had, als een zak over zijn schouder wierp en hem met het grootste gemak voortdroeg en den man ten slotte neerlegde naast het nog altijd brandende kampvuur.

In enkele woorden deelde hij Raffles mede, dat hij gewaarschuwd was door het knallen der gewerschoten en zich toen zoo spoedig mogelijk naar den hollen weg had begeven, dien hij bereikte, juist op tijd om getuigen te zijn van het gevecht rondom de postkoets.

Hij bevond zich op ongeveer vijftig meter afstand van Raffles en Charly en had zijn aanwezigheid niet door roepen te kennen durven geven, daar hij aanvankelijk volstrekt niet begreep wat er gaande was.

Terwijl hij dit uitlegde, had Raffles den gevangen bandiet eens wat nauwkeuriger bekeken en nu riep hij uit:

— Ik meen dien kerel ook al eens vroeger te hebben gezien, in het danshuis van Howard! Het komt mij voor, alsof het met de goudgraverij niet erg wilde vloten en dat een deel der mannelijke bevolking van Yellow Creek vervolgens een beroep heeft gekozen, dat eigenlijk van het goudgraven alleen in den uiterlijken vorm verschilt, want feitelijk is het juist hetzelfde.

— Wat zou die ongelukkige Jim Cooper zeggen, als wij hem moeten mededeelen, dat zijn jonge vrouw ontvoerd is! zeide Charly op zachten toon.

— En toch zal het hem moeten worden medegedeeld, Charly! gaf Raffles te kennen. Hij moet begrijpen, dat dit hier ons kamp is en hij zal zich afvragen, waarom wij zijn jonge vrouw niet aanstonds bij hem hebben gebracht.

Raffles vestigde zijn bliken op den jongen man, die nog altijd met gesloten oogen op het gras lag uitgestrekt, het hoofd rustend op een opgerolde deken en hij ging toen naar de vliegmaschine, om uit de kleine medicijnkist eenige fleschjes te gaan halen, van welker inhoud hij een paar

druppels tusschen de tanden van den jongenman goot.

— Ik had zeker niet gedacht, dat wij hem onder zulke omstandigheden nog eens zouden terugzien! mompelde hij hoofdschuddend. Wat doet hij hier eigenlijk? Waarom woont hij niet met Sylvia in Fort Joekon, zooals zijn plan was? Nu, wij zullen het spoedig uit zijn eigen mond vernomen hebben.

De duisternis was intusschen geheel gevallen. Er heerschte een droefgeestige stemming.

Raffles was in diepe gedachten verzonken en Charly begreep wel, dat hij alle plannen overwoog, om de jonge vrouw weder te bevrijden uit de handen van de bandieten, die haar hadden geroofd en weggevoerd.

Wat Charly Brand zelf betreft, hij zou het liefst aanstonds op weg zijn gegaan om de bandieten te achterhalen, ofschoon hij wel begreep, dat dit vooral des nachts met groote moeilijkheden gepaard zou gaan.

Henderson, de reus, had zich een weinig afgezonderd, om op zijn gemak, zonder telkens te worden verboden, eens hartig te kunnen vloeken.

Alle Londensche krachttermen, die hem in de gedachten wilden komen, rolden in een eindeloos stroom over zijn lippen en wanneer de laatste zijn mond verlaten had begon hij met frisschen moed opnieuw.

Zwijgend en snel werd nu het middagmaal gebruikt, zonder den beloofden berghaas, welken Charly om zulk een noodlottige reden had moeten missen.

De paarden waren uit zich zelf langzaam de zacht glooiende helling van den heuvel opgelopen, door hun instinct geleid en stonden nu rustig bij elkaar en hun ijzeren bidden rammelden, terwijl zij naar jonge grasspiertjes zochten.

Tenslotte kon Charly het niet langer uithouden.

— Zullen wij niets doen, Edward? barstte hij uit. Moeten wij het hier bij laten? Zullen wij niet aanstonds op weg gaan, om te trachten die ongelukkige jonge vrouw te redden?

— Ken jij hier de streek? vroeg Raffles mismoedig. Wij zijn hier midden in het gebergte en op honderden manieren kunnen de schelmen zich aan iedere achtervolging onttrekken! Op de hulp van de politie moeten wij in deze verlaten, onbeschaafde streken niet rekenen! Er

verloopen wel eens maanden, zonder dat er hier een kleine patrouille van de Koninklijke Bereden Politie verschijnt, twee of drie man sterk. Wij zijn alleen op ons zelf aangewezen en er moet natuurlijk iemand achter blijven om op dezen ongelukkige te passen. Het is zeer goed mogelijk dat hier beren rondzwerven en hij mag niet onverzorgd blijven! Slechts twee man zouden dus de achtervolging op zich kunnen nemen en zij hebben een voorsprong van bijna een uur.

Henderson, die het laatste gehoord had, kwam naderbij en zeide:

— Wilt ge mij veroorloven een opmerking te maken, Mylord?

— Ga je gang, James!

— Ik weet iemand, die u zonder zich een enkelen keer te vergissen, naar de plek zal brengen, waar die schurken zich op dit oogenblik bevinden — al was het midden in de hel, waar zij vroeg of laat zeker zullen belanden!

— Wie is die iemand dan, James? vroeg Charly Brand op levendigen toon.

Henderson wees met uitgestrekte hand naar een wit voorwerp, niet ver van het kampvuur en zeide eenvoudig:

— Daar ligt hij te slapen!

— Busto! riepen Raffles en Brand bijna tegelijkertijd uit.

Dadelijk kwam er beweging in het witte ding, het scheen grooter te worden, het geeuwde onbedaarlijk, en toen kwam kwispelstaartend een fraaie, ruigharige terrier met schrandere oogen naar Raffles toelopen, zeer verheugd, dat er eindelijk weer eens notitie van hem werd genomen.

Het dier had de geheele reis medegemaakt, van Londen naar New-York, van New-York naar Alaska, terug naar de wereldstad, en ten tweede male weder naar deze onherbergzame streken, waar nu de lente haar intrede had gedaan. Het dier gevoelde zich geheel thuis aan boord van de vliegmaschine en had daar zijn eigen hoekje, waar hij uren achtereen sliep, of op zijn achterste zat, om naar buiten te kijken door het kleine venstertje, nu en dan snel den schranderen kop wendend om een arend of een reiger in zijn vlucht te volgen.

De hond had Raffles in New-York tot twee malen toe zeer groote diensten bewezen, en toen

zijn meester hem over den kop streefde, scheen de hond dadelijk te begrijpen, dat er opnieuw gebruik zou worden gemaakt van zijn opmerkelijk ontwikkeld reukorgaan.

Raffles was reeds opgesprongen en riep uit:

— Ezels die wij zijn! Het is onbegrijpelijk dat wij hier niet aanstonds aan gedacht hebben! Het spoor is nog volkomen warm en de hond zal het zeker terugvinden! Wij moeten nu nog uitmaken, wie hier bij Jim Cooper zal achterblijven!

Op dat oogenblik sloeg Cooper opnieuw de oogen op en zijn eerste vraag was:

— Waar is mijn vrouw? Waar is Sylvia?

Raffles legde hem de koele hand op het voorhoofd, boog zich over hem heen en zeide:

— Wij gaan haar zoeken, vriend Jim! Zij is helaas niet hier — ik heb je zooeven moeten bedriegen!

Jim liet een smartelijk gekreun hooren en zeide toen op schorren toon:

— Dan is het ook geen visioen geweest! Ik

meende, toen ik den kogel ontving, in een laatste glimp van bewustzijn te zien, hoe een van die schurken Sylvia vastgreep en haar met ruw geweld uit de koets trok — en dadelijk daarop viel ik in zwijm! Zij is dus ontvoerd? Verberg niets voor mij, Mylord — ik zweer u dat ik sterk genoeg ben, om ook dit te kunnen dragen!

— Het is zoo, Jim — de roovers hebben haar medegenomen! Wij konden en durfden niet schieten — een van hen had haar als een schild voor zich op het paard gelegd! Er waren acht roovers — daarvan hebben er vier in het stof moeten bijten — een van de kerels ligt daar-ginds, nog altijd bewusteloos. James heeft hem met de lasso gevangen! Neen, zeg niets! Het spreken vermoeit je te veel! Je bent nog zeer zwak! Wij gaan nu dadelijk op weg — en wij zullen niet rusten voor wij Sylvia weder uit de handen van die ellendelingen hebben bevrijd — al waren er geen vier, maar veertig!

Hoofdstuk IV.

De achtervolging.

Een smartelijke trek gleeed over het gelaat van den jongen pelsjager, toen hij zeide:

— Ons wederzien heeft wel onder droevige omstandigheden plaats, Mylord! Ik heb altijd gehoopt dat ik u nog eens zou terugzien — maar nooit had ik gedacht, dat het op deze wijze moest zijn!

— Spreek nu niet meer, Jim! beval Raffles. Wij zullen nu dadelijk onze plannen maken!

Hij dacht even na en vervolgde toen:

— Ik geloof dat wij in dit geval meer zullen uitwerken door list, dan door spierkracht! Je zult wel reeds begrepen hebben wat dit beteekent, Henderson! Jij blijft dus hier om de vlieg-machine, onzen gewonde en dien schurk daar-ginds te bewaken — en het is lang geen gemakkelijke taak die ik je opdraag!

Henderson had eerst een teleurgesteld gezicht getrokken, want hij verheugde zich reeds op het vooruitzicht van een flinke vechtpartij met de struikroovers.

Hij begreep evenwel, dat ook hier zijn werk niet zonder gevaar zou zijn, daar hij zich wellicht

tegen dieren zoowel als menschen zou moeten verdedigen en hij dacht er dan ook niet aan, ook maar de geringste tegenwerping te maken.

Trouwens er waren maar twee paarden bij de hand, de anderen waren in de duisternis reeds lang verstrooid.

Het was mogelijk, dat zij de postkoets nog altijd aan den voet van de helling zouden vinden, maar reeds een kwartier geleden meende Raffles het rollen van wielen te hebben gehoord, de paarden, het wachten moede, hadden zeker uit eigen beweging den terugweg naar den warmen stal weder aanvaard.

Charly was reeds overeind en onderzocht nauwkeurig zijn revolver, terwijl hij een paar pakjes patronen in de wijde zakken van zijn lederen broek liet glijden.

Hij wierp zijn geweer aan den riem over den schouder en wachtte ongeduldig tot Raffles het teeken tot vertrek zou geven.

— Deze had Henderson terzijde genomen en gaf hem de noodige instructies voor de verpleging van den gewonde.

Hij kreeg last, de plek onder geen beding te verlaten, opdat Raffles en Charly hem naderhand gemakkelijk zouden kunnen terugvinden.

Waarschijnlijk zou er op zijn minst een volle dag mee heengaan, alvorens zij terug zouden zijn.

Toen boog Raffles zich nogmaals over Jim Cooper heen en zeide op zachten toon:

— Wij vertrekken nu, Jim en wij beloven plechtig, dat wij niets onbeproefd zullen laten om Sylvia aan den greep van Slogan te ontrukken — want ik denk wel, dat hij het was, die haar heeft ontvoerd!

Jim tilde met moeite de hand op, legde zijn vingers in die van Raffles en zeide, terwijl de tranen hem over de wangen stroomden:

— Ik dank u, Mylord! Gij komt nu voor de tweede maal in mijn leven, om mij een van die diensten te bewijzen, die een man met een hart in zijn lichaam nooit kan vergeten! God zal er u voor loonen!

Raffles stond op.

Hij floot zachtjes en de hond kwam toelopen.

Raffles maakte een lang en dun touw aan zijn lederen halsband vast en daarop nam hij een van de paarden bij den toom, knikte Henderson zwijgend toe en begon met het dier zoo voorzichtig mogelijk door het geboomte heen de helling af te dalen, die naar den hollen weg voerde.

Het was een moeilijke onderneming, want het was hier buitengewoon donker en telkens dreigde het paard te struikelen over uit den grond opstekende boomwortels en zware stenen.

Charly had het andere paard gegrepen en na een half uur ongeveer, bevonden zich allen veilig en wel aan den voet van de helling.

Bij het kamp had Raffles den hond reeds lucht gegeven aan het lichaam van den gevangen bandiet en hij wist nu, dat het schrandere dier zonder een oogenblik te aarzelen het spoor van de roovers zou volgen.

Zooals Raffles wel gedacht had, was er van de postkoets niets meer te zien.

En het zou zeker zeven uur in den morgen worden, alvorens de vermoeide paarden, die nu geheel aan zichzelf waren overgelaten Cedar Creek weder zouden hebben bereikt.

De lijn werd losgemaakt en Busto begon dadelijk langs den grond te snuffelen en volgde over een afstand van een kwartier den weg, die in de richting van Fort Reliance liep.

Hier scheen hij een oogenblik in beraad te staan.

De heuvels waren op deze plek verdwenen en begonnen pas weder op grooten afstand van den weg, waarvan zij gescheiden waren door een weide met hoog gras.

Als het dag was geweest, zouden de beide mannen wel gezien hebben dat het gras hier was platgetrapt door de hoeven van verscheidene paarden, thans waren zij uitsluitend op het instinct van den hond aangewezen.

Maar spoedig had Busto het spoor hervonden.

Hij week van den weg af en ging zonder aarzelen het weiland in, waar hij nauwelijks zichtbaar was tusschen het hoge gras, dat de paarden bijna tot de knieën reikte.

De maan was zooeven achter de wolken te voorschijn gekomen en het was nu licht genoeg om op eenigen afstand de vage omtrekken te kunnen zien van een nieuwe reeks heuvels.

Daar de hond thans moeilijk te volgen was, steeg Raffles af, bond opnieuw het dunne touw aan den halsband en sprong weder in den zadel.

Busto stak de grasvlakte, hier en daar met struiken beplant, in haar geheele breedte over, totdat hij den voet van de heuvels aan de overzijde bereikt had.

Hij scheen hier een oogenblik rond te snuffelen en liet een zacht gebrom hooren.

Toen begon hij, met den kop naar den grond gekeerd, de zacht glooiende helling op te gaan, die naar den top van een der heuvels voerde.

Raffles en Charly volgden met de grootste voorzichtigheid, want zij zouden op die kale helling stellig gezien worden, als zich daarboven misschien menschen bevonden.

Dat bleek echter niet het geval te zijn en de hond daalde aan den anderen kant den lagen beugel op dezelfde wijze weder af, nu en dan heel zachtjes brommend.

Zoo verliepen verscheiden uren en Raffles begon reeds te vreezen, dat het dier zich misschien vergist zou hebben, toen de hond plotseling opnieuw stilstond, met den neus in den wind.

De mannen bevonden zich thans in een soort van dalkom, aan bijna alle zijden omgeven door dicht begroeide heuvels.

De maan scheen zoo helder aan den hemel, dat zij tot op tamelijk verren afstand konden zien.

Zij stonden nu aan het begin van een vrij groote grasvlakte, waar het hooge gras tot bijna aan de borst der paarden reikte.

Het zachte geklater van een beek was duidelijk verneembaar.

Rechts, op bijna een kilometer afstand, was een donkere vorm zichtbaar — dat moest de zoom van het bosch zijn, hetwelk daar begon en zich mijlen ver in Noordelijke richting uitstrekte.

Meer naar links verrees het dreigend gevaarte van de uitloopers van het Rotsgebergte, hier en daar zoo hoog, dat de sneeuw op de toppen zelfs hier duidelijk te zien was.

Charly boog zich zoo dicht mogelijk naar Raffles toe en fluisterde:

— Zouden zij misschien hier in de buurt kampeeren.

— Dat is niet ondenkbaar — het is zelfs zeer waarschijnlijk! Misschien zullen de bandieten trachten, fort Reliance te bereiken, maar daar loopen zij toch altijd gevaar, te worden gevangen genomen, want het is een vrij groote nederzetting, telegrafisch met Cedar Creek verbonden en waar een permanente politiestation is. In ieder geval zijn wij er hier nog minstens twee dagreizen vandaan. Ongeveer zeven uur rijdens hier vandaan moet een wisselplaats voor postpaarden zijn, maar zoover zullen de schelmen vannacht zeker niet trachten te komen, want dat zouden hun paarden niet uithouden. Trouwens, als ik Busto wel begrijp, dan naderen wij het einde van onzen tocht! En dat mocht ook wel, want ook onze rijdieren beginnen vermoeid te worden.

— Ik heb je zoeven tegen Jim Cooper hooren zeggen, dat je Dick Slogan hebt meenen te herkennen! Maar hoe is dat mogelijk, de man moet immers in de gevangenis zitten.

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Hij heeft er reeds eenmaal uit weten te ontsnappen — niets belette hem om het voor de tweede maal nogmaals te probeeren! Hij heeft veel vrienden en de houten gevangnissen in deze streek zijn niet bijzonder veilig, voor de fatsoenlijke menschen althans, Voor de boeven daarentegen zijn zij uitstekend, want maar al te vaak behoeven zij er niet langer te blijven, als zij zelve verkiezen!

Intusschen had Busto met gebogen kop voortdurend rondgesnuffeld en nu begon hij zoo woest

aan de lijn te trekken, dat Raffles zijn paard moest aansporen om het dier te volgen.

Langzaam en voorzichtig werd de tocht voortgezet.

De hond geleidde hen eerst naar een breede beek, waar hij met gemak en zonder aarzelen overzwom en die gelukkig niet zoo diep was of Charly en Raffles konden haar te paard oversteken, ofschoon het water hen in het midden van de beek tot ver over de knieën kwam en hun paarden moesten zwemmen.

Zij bekommerden zich hier echter weinig om, maar gingen aanstonds verder, zoodra de hond op den anderen oever het spoor hervonden had.

Zij naderden nu den zoom van het woud, hetwelk zij zoeven reeds hadden gezien.

Nu en dan wendde Busto den kop om en Raffles kon zijn oogen als kolen vuur zien glinsteren.

Het was duidelijk, dat de hond op den goeden weg was en de achtervolgden reeds rook.

Het was nu zaak om de grootste voorzichtigheid te betrachten, want wanneer de bandieten kampeerden dicht bij den zoom van het bosch en hen in het maanlicht zagen aankomen, dan zouden zij hen gemakkelijk vanuit een hinderlaag kunnen neerschieten.

Zij gingen dus stapvoets verder en op ongeveer honderd meter afstand van de eerste boomen stegen zij af en voerden hunne paarden aan den teugel verder.

Raffles had de lijn nu zoo kort mogelijk genomen, om den hond goed in het oog te kunnen houden, want zij waren nu in de schaduw van de hooge boomen, ware woudreuzen, die daar als schildwachten het woud schenen te bewaken.

Maar geleid door zijn onfeilbaar instinct ging de hond verder en spoedig bevonden allen zich tusschen de meterdikke, eeuwenoude boomen.

Het was hier zoo volkomen duister, dat zij slechts met de grootste behoedzaamheid verder konden gaan.

En toen zij het woud omstreeks honderd meter ver waren binnengedrongen, besloten zij hunne paarden vast te binden en achter te laten, want het was bijna niet mogelijk, de dieren verder te brengen in deze tastbare duisternis, die hen belette, de talrijke hinderpalen te zien, die zich op hun weg voordeden.

De twee paarden werden dus met den teugel

aan een dikken tak vastgemaakt en de tocht werd voortgezet, nu te voet.

De haren van Busto waren overeind gaan staan, het was zeker, dat hij zijn vijanden rook en dat zijn strijd lust was opgewekt.

Raffles en Charly moesten elkander voortdurend met de hand blijven aanraken, teneinde elkander niet kwijt te raken in deze inktzwarte duisternis, want het maanlicht werd hier volkomen tegengehouden door de dichte kruinen der boomen.

Nog een kwartier duurde de tocht en eensklaps hielden de boomen op, de twee mannen hadden een ruime open plek in het bosch bereikt, waar niets anders dan gras groeide en ongeveer in het midden van die plek verhief zich een tamelijke groote tent, beschenen door het rossige schijnsel van een klein houtvuur, waarboven een ketel pruttelde.

Bij het vuur zaten twee mannen, waarvan er een nu en dan met een grooten houten lepel in den ketel roerde.

Beiden rookten een pijp en schenen zich van geen gevaar bewust te zijn.

De tent was van binnen verlicht, waarschijnlijk door een kaarslantaarn en nu en dan waren er vage schaduwen te zien op den witten zijwand, als iemand zich daar binnen bewoog.

En eensklaps was zeer duidelijk de gedaante van een man zichtbaar, die zich in gebukte houding over iets of iemand scheen heen te buigen, maar wat dat was, dat konden de beide waarnemers niet zien.

Toen richtte de man zich op, zijn schaduw vervaagde, het voorhang van de tent werd terzijde geslagen en hij trad naar buiten.

Het schijnsel van het vuur bescheen een oogenblik zijn gelaat.

Het was wel degelijk Dick Slogan, een van de gevaarlijkste kerels uit Yellow Creek, de goudgravers nederzetting.

Het was zeker niet lang geleden dat de vier ontsnapte bandieten hier waren aangekomen, anders zouden zij den maaltijd reeds genuttigd hebben.

Slogan bleef een oogenblik naar de twee mannen kijken, die naast het vuur waren gezeten en richtte toen zijn schreden naar een plek, omstreeks dertig meter van de tent gelegen en waar eenige donkere gedaanten bewogen, het waren

de vier paarden, ontzadeld, maar met het hoofdstel nog aan, die daar bijeen stonden, bewaakt door den vierden man van het troepje.

Slogan scheen een oogenblik met dien man te praten, keerde toen weder naar het vuur terug, stopte een pijp en begon met de andere mannen te spreken, terwijl een hunner nog altijd zijn taak van kok bleef waarnemen.

Nu en dan wendde hij de blikken naar de tent en dan verscheen er telkens een leelijke grijns op zijn baardig gelaat, dat zeker in geen weken met het scheermes in aanraking was geweest.

Raffles berekende den afstand, die hem en Charly van het kampvuur scheidde.

Het waren minstens zestig meters, zoo niet meer.

Hij zou zeker gemakkelijk van zijn schuilplaats met twee goedgemikte schoten even zooveel bandieten kunnen neerleggen, maar het strookte niet met zijn ridderlijken aard om zijn vijand verraderlijk te overvallen, tenzij een groote overmacht en de omstandigheden dit voor zijn eigen veiligheid volstrekt onvermijdelijk maakten.

Misschien zou hij kunnen trachten, door het hooge gras met Charly Brand zoo dicht mogelijk naderbij te kruipen, om zodoende de vier bandieten te verrassen en hen te dwingen, zich over te geven.

Hij wist zeer goed, dat de leden van de bereden politie zeker niet zooveel omslag zouden maken, als zij, evenals hij, getuigen waren geweest van den lafhartigen moord op de reizigers in de postkoets — maar hij behoorde nu eenmaal niet tot de „Royal Mounted” — hij was John Raffles.

Maar voor hij nog een besluit had genomen, geschiedde iets anders, dat hem dwong dadelijk te handelen.

In de tent scheen zich iets te bewegen en een oogenblik daarna verhief zich halverwege een gedaante, die zich scherp afteekende tegen het verlichte tentdoek.

Het moest een vrouw in zittende houding zijn, want duidelijk waren de loshangende haren te zien, die haar over den rug goldden.

Zij scheen een beweging te willen maken om op te staan en daarbij kon Raffles zien, dat haar handen gekluisterd waren.

Zij lag nu op de knieën en scheen in de tent

rond te kruipen, als zocht zij naar een uitweg.

Maar Slogan had zeker eenig gerucht gehoord, want hij stond langzaam op, klopte zijn pijp uit, stak die in den zak, keek zijn beide metgezellen grijzend aan en trad toen de tent binnen.

Daar hij tusschen de lantaarn en het tentdoek stond, teekende ook zijn gestalte zich als een schaduwbeeld scherp af tegen het witte doek.

De gedaante van de vrouw verstijfde eensklaps tot roerloosheid, als een vogel die gehypnotiseerd schijnt te worden door den blik van een slang.

Langzaam trad Slogan op haar toe, greep haar geboeide handen en trok haar overeind.

Hij sloeg een hand om haar schouders en drukte de vrouw aan zijn borst, die blijkbaar heftig tegenstreefde.

Zij wist haar handen te bevrijden en sloeg daar Slogan mee in het volle gelaat.

Haar kreten waren duidelijk hoorbaar, maar de drie andere bandieten dachten er niet aan om tusschenbeide te komen.

Hun aanvoerder had haar eerlijk veroverd — hij kon er hunnentwege mee doen wat hij wilde — het was zijn jachtbuit.

Slogan had de jonge vrouw een weinig van den grond gelicht en trachtte met geweld zijn lippen op haar mond te drukken.

Het volgende oogenblik had hij haar terneder geworpen.

Op dat oogenblik maakte Raffles den hond, wiens oogen van woede fonkelden, van de lijn los en zeide op zachten toon:

— Vooruit, Busto!

Meer was er niet noodig.

Met een woesten grauw stooft de terrier als een pijl uit den boog weg en had in een oogwenk de zestig meters afgelegd, die hem van het kamp scheidde, vóór de twee bandieten bij het vuur begrepen wat er gaande was.

Zonder zich om die twee te bekommeren stormde de hond de tent binnen.

Busto was zeker niet groot, zijn rug was nauwelijks drie decimeter van den grond — maar hij was sterk, stoutmoedig en vervuld van een blinde woede, die hem het gevaar niet deed tellen.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, wierp hij zich op den rug van den knielenden man en sloeg zijn tanden in diens nek.

Duidelijk was zijn schaduw te zien op het witte tentdoek.

Met een schreeuw, die ver in het rond te hooren was, een schreeuw van dolle woede en pijn, richtte Slogan zich op en scheen naar zijn mes te tasten. Maar als een klis bleef de terrier hem op den rug zitten.

Op het hooren van den kreet waren de twee mannen bij het vuur ijlings opgesprongen en stormden de tent binnen.

Een hunner had onder het loopen zijn mes getrokken en scheen nu naar den hond te steken.

Maar op hetzelfde oogenblik viel Slogan op zijn knieën en de stoot miste.

Intusschen waren Raffles en Charly opgesprongen en ijlden met de revolver in de vuist, zoo snel hun voeten hen dragen konden, naar het kamp.

Raffles had de hondenfluit aan zijn lippen gebracht en de snelle roep weerklonk.

Busto was ongetwijfeld bezielde door een woeste wraakzucht — hij kende Slogan — maar die enkele stoot op de fluit was voor hem voldoende om hem los te laten.

Hij gleed van den rug van zijn vijand op den grond en stormde tusschen de beenen van een der andere door de tent uit, juist toen een der bandieten nogmaals met een woedenden houw toestootte.

Weer miste het mes, het drong door het tentdoek en haalde het eenige meters open.

Maar de man bij de paarden had de beide gedaanten over de door de maan verlichte grasvlakte zien snellen.

Hij had zijn revolver getrokken en vuurde.

De kogel nam een stukje huid van Charly's kin mede — met het brandend gevoel van een zweeps slag — en voor een tweede schot kreeg de man geen gelegenheid, want onder het loopen vuurde Raffles en zijn kogel drong den schurk midden in het hart.

Het pleit was nu spoedig beslecht.

Een der bandieten, die op het hooren van de twee schoten en van het fluitsein snel weder naar buiten was getreden, kwam juist bijtijds, om te worden onthaald op een zoo geweldigen vuistslag tegen den kaak, dat hij als een aangeschoten konijn om en om rolde, terwijl zijn revolver hem uit de hand vloog.

Den ander verging het slechter.

Hij vuurde door een kier van de tent op Charly en de kogel doorboorde zijn hoed en

bezorgde hem een tweede schampshot.

De jonge man schoot dadelijk terug, mikkende op den glinsterenden loop van den revolver, die door de kier stak — en een doffe kreet en het verdwijnen van de revolver bewezen hem dat zijn schot raak was geweest.

Raffles rukte den voorhang terzijde en trad de tent binnen.

De jonge vrouw was in zwijm gevallen en Slogan lag voorover, half over haar heen, met uitgestrekte armen en gebalde vuisten en het bloed gudste uit een vreeselijke wonde in den nek.

Hij was niet meer te redden — Brusto had hem met zijn tanden als van staal met een enkelen knauw de bovenste halswervels gebroken.

Raffles wentelde het zieltogende lichaam terzijde en zag dat op het gelaat de dood reeds zijn stempel had gezet — over enkele seconden zou de ellendeling voor zijn Oppersten Rechter staan.

Charly boog zich intusschen over den man heen, die door de opening van de tent had heengesloten — en het kleine gat in diens voorhoofd zeide hem genoeg — zijn kogel, half in het wilde afgeschoten, had den schurk midden in het hoofd getroffen.

Raffles en Charly wisselden een zwijgenden blik en toen wijdde de eerste zijn aandacht aan de jonge vrouw, die buiten kennis was.

Hij maakte dadelijk het koord los, dat haar tengere polsen bijeen gebonden hield en wreef haar slapen met een weinig rum, die hij in een flesch terzijde van de lantaarn vond.

Een oogenblik later opende zij de oogen, waarin een uitdrukking van vreeselijken schrik te lezen was, die plaats maakte voor groote verwondering.

Zij streek zich met een vaag gebaar over het gladde, hooge voorhoofd en mompelde toen half voor zich heen:

— Zou dit koorts zijn? Ij! ik soms? Dat gelaat....

— Het is het gelaat van een vriend, madame Cooper! antwoordde Raffles op vriendelijken toon. Gij ijlt volstrekt niet. Ik bemerk dat gij mij herkent.

— Gij zijt het dus werkelijk? Gij zijt graaf Palmhurst?

— Ik ben het, madame. En hier is uw vriend Burns, mijn secretaris!

Charly was naderbij gekomen en knikte de

jonge vrouw toe, die zich een weinig op haar elleboog oprichtte, terwijl heete tranen van dankbaarheid in haar oogen opkwamen en haar lippen beefden.

— Ik hoor uw spreken, graaf — en toch is het mij alsof ik droom! zeide zij zacht. Gij zijt het dus werkelijk? Gij zijt mij opnieuw komen redden? Ik dacht dat gij reeds lang te Londen waart!

— Ik heb Amerika niet verlaten, madame! antwoordde Raffles. Maar laten wij niet langer praten. Gij kunt toch wel loopen? En acht gij u in staat om paard te rijden?

— Ik wil alles doen — als ik maar hier weg kom! antwoordde de jonge vrouw, met een schuwen blik op het lijk van Slogan, die zoeven in een Godslasterlijke verwensching den laatsten adem had uitgeblazen.

Toch moest Raffles haar helpen om op te staan zoozeer hadden de aandoeningen van de laatste uren haar uitgeput.

Maar eensklaps greep zij de hand van Raffles en weer vertoonde zich die doodelijk ontstelde uitdrukking op haar bleek gelaat, toen zij uitriep:

— Jim! Wat is er met Jim gebeurd? Ik heb gezien — — o, het is afschuwelijk om er aan te denken! — — — Ik heb hem zien neervallen, door een kogel getroffen! Weet gij waar hij is? Is hij zwaar gewond? Is hij — — —?

— Stel u gerust, madame! Hij leeft! antwoordde Raffles haastig. Hij is vrij ernstig gewond, maar ik heb hem gelukkig kinine kunnen ingeven en zijn sterk gestel zal de rest wel doen. Hij bevindt zich eenige uren rijdens hier vandaan — gevoelt gij de kracht om dien tocht te volbrengen?

— Al zou ik er bij moeten neervallen! riep de jonge vrouw met woeste vastberadenheid. Ik hoor bij hem — ik behoor aan zijn zijde! Breng mij dadelijk bij hem, ik smeed er u om!

— Ik verwachtte niets anders van u, madame! Op weg dan — het zal een vermoeiende tocht zijn, maar daarginds zult gij uw schade kunnen inhalen.

Raffles ondersteunde de jonge vrouw en bracht haar voorzichtig en zoo snel mogelijk langs de lijken der gedooide bandieten naar den rand van de open plek.

Charly ging een der paarden losmaken en ontkoppelde ook het andere dier, dat hen zeker

zou volgen, zoodat de neergeslagen bandiet, die juist uit zijn bewusteloosheid bijkwam, van zijn rijdier geen gebruik zou kunnen maken, om zijn kameraden te gaan waarschuwen, want Raffles vermoedde, dat er in de buurt nog wel meer roovers zouden rondzwerven, dan de acht, die voor de overgrootte meerderheid zoo jammerlijk aan hun einde waren gekomen.

Zooals hij wel gedacht had, wilde het tweede paard zijn makker niet verlaten en volgde gedwee.

Het was goed, dat het drietal over de diensten van Busto kon beschikken, want in de duisternis zouden zij zeker de paarden niet hebben teruggevonden.

Maar Busto had zijn oogen niet noodig — zijn neus was hem een betrouwbaar leidsman.

Zonder zich een enkele maal te vergissen, vond hij den weg naar de paarden terug, die nog altijd op dezelfde plek stonden.

Raffles onderzocht de dieren en wendde zich toen tot de jonge vrouw, met de woorden :

— Als ik u verzeker, madame, dat Jim Cooper zich in volkomen veiligheid bevindt, onder de hoede van den reus, dien gij u nog wel zult herinneren — zoudt gij er dan in willen toestemmen, nog een uur te wachten, alvorens den terugtocht aan te vangen? De dieren moeten werkelijk wat uitrusten, anders komen wij zeker niet halverwege.

— Ik weet dat gij mij niet langer van mijn man verwijderd zult houden, dan volstrekt noodzakelijk is, graaf! zeide Sylvia eenvoudig. Doe dus wat u goeddunkt en ik zal mij naar uw wensch voegen. Maar verhaal mij dan intusschen wat er is voorgevallen en hoe het komt, dat ik u hier zoo onverwacht terugvind.

— Ik zal gaarne aan uw wensch voldoen! antwoordde Raffles.

En hij begon te verhalen, wat er was geschied, zonder natuurlijk met een woord te reppen over de avonturen, welke hij te New-York had beleefd in den strijd tegen de bende van Het Kwade Oog.

Hij deed het voorkomen, alsof handelszaken hem in Amerika hadden teruggehouden,

Wel deelde hij de jonge vrouw mede, dat hij thans over een vliegmaschine beschikte — want zij zou het toestel immers spoedig genoeg te zien krijgen. En op haar beurt deed Sylvia Cooper toen het verhaal van haar wedervaren van de laatste maanden.

Haar vader, professor Armstrong, die naar Alaska was gekomen om naar den wonderdiamant te zoeken, was reeds lang weder naar Londen teruggekeerd en zij had met haar man, dien zij onder zulke romantische omstandigheden had leeren kennen, inderdaad een huisje in Fort Joekon betrokken, dat in ieder geval voor een Londensch meisje, dat de genoegens en de beschaving van een groote stad had gekend, als woonplaats beter geschikt was, dan een nederzetting in het barre Noorden, voor het grootste gedeelte bewoond door schelmen, ruwe kerels, gelukzoekers, gouddelvers en paria's, door de Maatschappij uitgesloten.

Een paar weken geleden echter had een kleine erfeniszaak Jim Cooper ver naar het Zuiden geroepen en het jonge vrouwtje had er bepaald op gestaan, hem op zijn reis te vergezellen, daar zij niet alleen te Fort Joekon wilde achterblijven, zelfs al had zij daar het gezelschap van de moeder van Jim Cooper, een oude, vriendelijke dame, die dadelijk van haar schoondochter was gaan houden.

Meer in het Zuiden hadden zij gebruik kunnen maken van den spoorweg, maar te Cedar Creek konden zij van dat vervoermiddel niet verder gebruik maken en moesten zij in de postkoets plaats nemen, die den langen afstand in ongeveer vijf dagen atlegde, tenminste wanneer alles goed ging, wanneer er geen wiel brak, wanneer de paarden niet kreupel werden, wanneer de wegen niet overstroomd waren en wanneer er geen overval van struikroovers plaats had.

Toen zij haar verhaal beëindigd had, vroeg Raffles :

— Was die zaak van de erfenis tot een goed einde gebracht?

— Ja, graaf!

— Mag ik vragen of het om een hoog bedrag ging?

— Voor onze omstandigheden zeker! Jim erfde van de zuster van zijn vader bijna twaalf duizend dollar in contanten.

— En dat geld had hij zeker bij zich?

— Ja, hij had het dadelijk meegenomen, om het op het filiaal van de Bank van Toronto te Fort Joekon te plaatsen. Ik behoef u zeker niet te vragen of hem dat geld ontroofd is?

— Dat moet wel zoo zijn, madame, uw echtgenoot had tenminste niets bij zich en de post-

koets was geheel ledig gehaald! Maar ik ben een buitengewoon groote ezel geweest, het spreekt van zelf, dat al het geroofde zich moet bevinden in het kamp, dat wij zooeven verlaten hebben. Wacht hier een oogenblik, dan zal ik met Busto even terug gaan.

— Dat is niet meer noodig, graaf! klonk de stem van Charly Brand uit de duisternis. Ik ben zoo vrij geweest, op eigen gezag het noodige te verrichten. In de tent vond ik een zwaar valies en een linnen zak, die ik op een der paarden heb geladen en nu naast mij heb! Gij kunt ze niet zien, maar....

Er klonk een helder, rinkelend geluid, als van goudstukken die tegen elkander rollen en Charly vervolgde:

— Maar gij kunt het in ieder geval hooren!

De jonge vrouw klapte in de handen en riep:

— Dat noem ik eerst een aangename verrassing, mijnheer Burns!

Maar dadelijk liet zij er met zachte stem op volgen:

— Ik vrees dat velen aan dat geld niets meer zullen hebben. Voor mijn oogen heb ik die arme oude vrouw zien vermoorden! O, die lafhartige schurken!

— Zij hebben hun gerechte straf ondergaan, madame! antwoordde Raffles ernstig. Wat de beklagenswaardige reizigers betreft, zij zijn inderdaad allen gedood en het is een groot toeval, dat uw man aan de slachting is ontkomen, maar nu genoeg gepraat, wij hebben thans een uur gerust en zullen ons op weg begeven. Over

een half uur breekt de dag aan en wij zullen dan wat sneller kunnen rijden.

De paarden werden losgemaakt, het zware valies en de zak met goudstukken werd op het vierde paard geladen en de dieren werden buiten het bosch naar de groote grasvlakte geleid.

Daar sprongen allen in het zadel en Raffles behoefde zelfs de jonge vrouw de behulpzame hand niet toe te steken, want zij sprong vlug op den rug van haar paard, als iemand die wel gedwongen is, deze beweging iederen dag herhaalde malen te verrichten.

De terugtocht begon.

De paarden verkwikt door de rust, liepen snel voort.

De hemel in het Oosten kleurde zich spoedig met zacht rosé tinten en de zon steeg in vollen luister boven den horizont.

De paarden werden nog wat aangezet en spoedig was de holle weg weder bereikt.

Nog een kwartier en de plek zou bereikt zijn, waar Henderson en de aan zijn zorgen toevertrouwde gewonden waren achtergebleven.

Maar eensklaps slaakte Charly een luiden kreet en wees met uitgestrekte vingers naar boven.

Raffles volgde de aangeduide richting met zijn blik en ook hij slaakte een kreet van verbazing en ongerustheid.

Want daar, op een hoogte van bijna twee duizend meter cirkelde een vliegmaschine, waarvan het aluminium glansde in de stralen van de zon.

Het was „De Duivel der Lucht”.

Let op:
De Cigaret J. v. K.
is in blik verpakt.

Hoofdstuk V.

Een strijd tegen de overmacht.

Henderson was alleen achtergebleven in de duisternis.

Want de twee gewonden, vriend en vijand, kon men toch geen gezelschap noemen.

Jim Cooper lag met open oogen niet ver van het kleine vuur, hetwelk Henderson opnieuw had

aangelegd, om de ergste nachtkoude te verdrijven, die op dezen tijd van het jaar nog vinnig genoeg kon zijn.

De reus had een pijp opgestoken en keek aandachtig naar den jongen man, dien hij onder zulke onverwachte omstandigheden opnieuw ontmoet

had, terwijl hij er zeker van meende te zijn, dat er op zijn best jaren zouden voorbij gaan, alvorens hij weder zou spreken met den stoutmoedigen pelsjager, wiens jonge vrouw hij had helpen redden in dien gedenkwaardigen nacht, toen het blokhuis en de huidenloods van Cooper door de vrienden van Slogan werden overvallen, teneinde het jonge vrouwtje te rooven, die op zulk een zonderlinge wijze in het leven van Jim Cooper was gekomen.

Nu en dan zeide Cooper op zachten toon eenige woorden en dan kwam Henderson dadelijk toelopen, om te vragen wat hij wilde.

Raffles had hem bevolen dat hij nu en dan de temperatuur moest opnemen en hij verstond dit werkje goed genoeg, om te kunnen constateeren dat tot dusverre de wondkoorts uitbleef.

— Gij zult over een paar dagen weer op de been zijn, mijnheer Cooper! bromde Henderson vergenoegd. Gij steekt in een goed vel en gij zijt van een stevige makelij! De graaf zal over eenige uren terugkeeren met uw vrouwtje en dan zal alles weder in de beste orde zijn!

— Geloofst gij dat waarlijk, vriend James? vroeg de jonge pelsjager op zachten toon, terwijl hij Henderson aandachtig aanzag.

— Ik ben er zeker van! Voor graaf Palmhurst is niets onmogelijk! Maar vergun mij, dat ik mij nu even bezig houd met mijn vuur! Het mag niet uitgaan!

En Henderson ging heen om eenige handen vol takken op het kampvuur te werpen, dat opnieuw begon te flikkeren.

Het vuur wierp een fantastisch schijnsel op de vliegmaschine, die op een twintigtal meters afstand stond en veel geleek op een monsterachtig grooten, voorwereldlijken vogel.

Aan den anderen kant naast het vuur lag, bleek en met gesloten oogen, de bandiet, dien Henderson met zijn lasso zoo knap gevangen had.

De reus keek een oogenblik met een grijns-lachje naar den gevangene en bromde voor zich heen:

— Ja, ja — als men zoovele jaren cowboy is geweest, dan verleert men het niet zoo spoedig, met den lasso om te gaan!

Cooper, die deze woorden gehoord had, wendde Henderson glimlachend het gelaat toe en zeide:

— Het moet wel een zeer groot en sterk paard

geweest zijn, vriend James, dat in staat was om u te dragen!

— Dat is waar, mijnheer Cooper! antwoordde de reus trouwhartig. Het was een stevige knol en een goede hardlooper. Het leek in het geheel niet op een van die schonkige poneys, zooals de cowboys ze in Canada en Noord-Amerika meestal gebruiken, en waar ik zeker doorheen gezakt zou zijn, als door een van die nieuwerwetsche stoeltjes, die je wel eens in de deftige café's ziet staan en waarop ik nooit durf te gaan zitten, een van die poneys, die ik gemakkelijk van den grond kon tillen, als ik er lust in had!

— Je bent toch Engelschman, vriend James? vroeg Cooper weder.

— Geboren Brit, mijnheer! antwoordde de reus trotsch.

— En je bent hier cowboy geweest?

Henderson knikte en zeide toen zuchtend:

— Ik heb al heel wat meer bij de hand gehad, mijnheer Cooper! Ik ben parterre-acrobaat geweest, zwem-instructeur, portier van een bioscoop, sandwichman, koorddanser en een paar weken lang ben ik met een troep beroepsworstelaars door het land getrokken — maar ik kreeg gauw genoeg van hun misselijke praktijken, toen ik merkte, dat er steeds onderlinge afspraken werden gemaakt. Drie jaren ben ik cowboy geweest en ik zeg u dat het een heerlijk, vrij leven was!

— Maar was er dan in Engeland geen plaats voor een man als jij?

Henderson haalde de schouders op en antwoordde niet dadelijk.

Toen zeide hij, met afgewend hoofd:

— Er kunnen zich wel eens omstandigheden voordoen, die ons dwingen, ons eigen land te verlaten. O, stel u gerust, ik had niets op mijn kerfstok. Niets althans, wat mij met den strafrechter in aanraking kon brengen. Het was hoofdzakelijk mijn avontuurlijke, woelige aard, die mij uit mijn land dreef. Op school was ik een onhandelbare knaap en ik timmerde mijn meester op zijn gezicht, als hij mij wilde laten schoolblijven, ofschoon ik dat naar mijn meening niet verdiend had! Want mijn rechtvaardigheidsbegrip is heel sterk ontwikkeld, moet gij weten! Daarom ben ik ook nu bij... graaf Palmhurst in dienst.

Hij had dit laatste op zachten toon gezegd.

maar met een klank in zijn stem, die van zijn diepe, vastgewortelde genegenheid sprak.

— Gij houdt zeker heel veel van uw meester? vroeg Cooper weder.

— Meer dan van wat ook ter wereld! Bijna zooveel als van mijn oude moeder, die in Schotland woont en die ik ieder jaar een paar weken ga opzoeken, als Mylord... als de graaf mij verlof geeft! Gij weet niet welke banden mij aan hem verbinden!

— Ik vraag er ook niet naar, vriend James! hernam Cooper. Het pleit voor u beiden, dat gij, naar het schijnt, zoo aan elkander gehecht zijt.

De beide mannen bleven nog eenigen tijd doorpraten, terwijl Henderson gedachteloos met een takje speelde, dat hij tusschen zijn gespierde vingers heen en weer draaide.

En terwijl zij spraken opende de gevangen bandiet langzaam de oogen.

Maar hij sloot ze bijna onmiddellijk weder, toen hij de twee mannen daar bij het vuur ontwaarde.

Toen opende hij ze weer op een smalle kier en gluurde door zijn wimpers naar de twee mannen.

Vervolgens wendde hij voorzichtig een weinig het hoofd om, om zijn omgeving eens op te nemen.

Hij lag op eene zijde en hij kon zeer duidelijk het vuur, de twee mannen, een valies, wat reisdekens en het geweer onderscheiden, hetwelk onder het bereik van Henderson tegen een boom leunde.

Maar van de vliegmaschine zag hij niets, want die bevond zich achter hem en hij durfde zich niet verroeren.

Hij gevoelde zich zeer pijnlijk over het geheele lichaam en een oogenblik vreesde hij, dat er iets gebroken moest zijn.

Langzaam en heel voorzichtig trok hij het rechter, daarna het linkerbeen een weinig op, om ze dadelijk weder in denzelfden toestand uit te strekken.

Zij gehoorzaamden aan zijn wil.

Toen probeerde hij hetzelfde met zijn armen te doen en nu pas drong het tot zijn bewustzijn door, dat zijn handen stevig op zijn rug waren vastgebonden en dat zijn armen met een dik touw, waarschijnlijk hetzelfde dat hem zoo verraderlijk gevangen had, tegen zijn lichaam waren gebonden.

Zijn blik gleed langs zijn lichaam omlaag en vestigde zich toen op zijn rechterheup.

Daar bevond zich wel de revolvertasch — maar zij was ledig.

Hij voelde zich nog duizelig en slap, tengevolge van den zwaren val, maar geleidelijk en tamelijk snel keerde het bewustzijn in hem terug en hij meende in staat te zijn, te kunnen loopen, als die ellendige touwen hem maar niet gekluisterd hielden.

Ongeveer vijf meters scheidden hem van het vuur.

Henderson maakte een beweging en stond op, Dadelijk sloot de bandiet de oogen weder.

De schreden van den reus naderden en de man gevoelde als het ware met een zesde zintuig, dat zijn bewaker voor hem bleef staan en op hem neerkeek.

Toen verwijderden zich zijn schreden weder en het zachte stemmengeluid van de beide sprekers bewees den bandiet, dat zijn bewaker zijn plaats bij den gewonde weder had ingenomen.

Voorzichtig deed hij de oogen weer open en zijn blik viel op den breeden rug en de geweldige schouders van zijn bewaker.

Een valsch licht kwam een oogenblik in zijn oogen en zijn bleek gelaat vertrok zich van haat en wraakzucht.

Langzaam wendde hij het hoofd naar alle zijden en liet zijn blikken zoekend om zich heen waren.

Hij zag zijn mes liggen, vlak bij het vuur, aan den anderen kant, maar er was niet aan te denken, dat hij het ongemerkt zou kunnen bereiken.

Hij wist trouwens niet eens, of hij zich wel zou kunnen bewegen!

Hij zocht naar een scherp steen, naar een of ander voorwerp waar tegen hij de touwen zou kunnen stuk schuren, die hem gebonden hielden, niets!

Toen nam hij een wanhopig besluit.

Daar beneden, bij een hollen weg zou hij scherpe rotskanten in overvloed vinden, om zich van die vervloekte touwen te kunnen bevrijden.

Het was maar zaak, daar ongemerkt te komen.

Het moest gewaagd worden!

Hij begreep, dat die reusachtige man daarginds hem als een kind weder zou oplichten en op zijn plaats terug werpen, als hij zijn vlucht bemerkte.

Wanneer hij echter maar eerst buiten den lichtkring van het vuur was, zou hij zich in de duisternis wel weten weg te maken.

De bandiet strekte nog een paar maal de beenen, om zich te overtuigen dat hij ze kon gebruiken en begon zijn lichaam toen langzaam, heel langzaam van het vuur weg te schuiven, in de richting van het dichtstbijzijnde boschje.

Hij zette zijn voeten telkens schrap in de weeke aarde, waarin het gras zoo welig opschoot en duwde zich dan een eindje verder, bij centimeters tegelijk.

En hij had wel willen schreeuwen van woeste vreugde, toen hij bemerkte dat het hem gelukte en dat hij zich hoe langer hoe meer van het vuur verwijderde, waarvan het schijnsel hem reeds bijna niet meer bereikte.

Nog eenige meters en toen had hij het boschje bereikt.

Een oogenblik bleef hij hijgend en uitgeput liggen, terwijl het zweet hem van het gelaat gudste.

Hij was nog wel zwak en die reus daarginds had hem leelijk toetakeld.

Hij wist volstrekt niet, wie er bij den reus geweest waren, maar hij begreep wel dat die man onmogelijk alleen kon zijn geweest.

— Als ik de jongens maar kan halen — laten zij zich dan in acht nemen! zeide hij tandknarsend voor zich heen!

Een oogenblik bleef hij nog liggen, om weder adem te scheppen en toen zette hij zijn moeilijken tocht voort, thans beschut door een ondoor-dringbare duisternis, want hij had reeds den zoom bereikt van de boschstrook, die de helling van het plateau bedekte en afdaalde naar den hollen weg daar beneden.

Hij draaide zich nu zoo, dat zijn voeten naar den weg wezen en de afdaling zou aanstonds gemakkelijker gaan, want dan behoefde hij zich slechts met zijn beenen tegen te houden.

Het eenige gevaar bestond hierin dat zijn voeten hem niet zouden kunnen tegenhouden en dat hij met een groote vaart naar beneden zou rollen, nu hij zijn handen niet tot zijn dienst had.

Hij hield telkens verschrikt even op, als onder zijn gewicht een tak kraakte en ging dan weder verder, zoo vlug hij slechts kon — en het ging niet erg vlug, want hij had het bovenste gedeelte van de helling nog niet bereikt en telkens moest hij lastige hinderpalen als boomstronken, dikke wortels en struikgewas overwinnen.

Maar zijn wraakzucht en zijn verlangen naar

vrijheid wisten alle bezwaren te boven te komen.

En nu had hij de helling bereikt!

De afdaling begon en ging nu heel wat sneller.

Maar plotseling hield hij op.

Geen spier bewoog — hij legde zich languit neder, terwijl een ijskoud zweet zijn slapen nat maakte.

Op slechts weinige tientallen meters van hem af had hij het gerucht van schreden gehoord.

Het waren niet de schreden van een mensch en zijn geoeffend gehoor liet hem geen twijfel, omtrent hun aard, het waren de zware, schuifelende stappen van een beer, die op jacht was.

De boomen stonden hier tamelijk ver uit elkaar en in het zwakke schijnsel van de maan kon de bandiet onduidelijk de vage omtrekken zien van den beer, een reusachtig exemplaar, die nu en dan stilstond, op zijn achterste pooten ging zitten en met opgeheven kop de lucht insnoof.

En de bandiet bedacht dat de beer op dat oogenblik de lucht moest ruiken van het kamp, want de wind was naar hem toe.

Doodstil bleef hij liggen, de oogen gevestigd op den zwarten vorm, die daar wel een eeuwigheid scheen te vertoeven.

Eens richtte de beer den kop in zijn richting en de bandiet sloot de oogen, in de overtuiging dat zijn laatste uur gekomen was.

Maar toen begonnen weer de zware schuifelende stappen en toen de man het waagde zijn oogen te openen, zag hij den beer zich verwijderen en de helling beklimmen.

Toen het weer stil was, zette hij zijn tocht voort, half zittend, half liggend en zich met zijn uitgespreide beenen besturend, nu een eind omhoog glijdend, dan weer verplicht zich met zijn voeten te helpen om vooruit te komen.

Eindelijk bereikte hij den voet van de helling.

Hij zocht naar een scherpen steen, op den tast, want het was hier donker, toen hij weer verschrikt ophield.

Zijn oor had het geluid van paardenhoeven op den harden weg opgevangen.

Het geluid kwam naderbij en het paard scheen in stap te gaan.

De man knielde achter een groot rotsblok neder en wachtte met kloppend hart.

Zou het een politie-patrouille kunnen zijn?

Neen, het paard was alleen, dat was duidelijk aan de hoefslagen te hooren.

Een oogenblik later kwam een ruitersloos paard langzaam aanstappen en bijna had de bandiet een kreet van vreugde geslaakt, hij had het paard van een van zijn makkers herkend.

Het was gezadeld en getuigd en waarschijnlijk was zijn berijder gedood.

De bandiet liet een zachten, lokkenden kreet hooren en met een blij gehinnik kwam het paard aanloopen en stond met gebogen kop stil voor den bandiet, die haastig weer te voorschijn was gekomen.

De man draaide om het paard heen en eindelijk had hij een scherp kant gevonden aan een van de stijgbeugels, die door het veelvuldig gebruik tot de scherpste van een mes was afgeslepen.

Hij draaide zich met den rug naar het dier en trachtte het touw tegen den scherp kant stuk te krijgen.

Maar de stijgbeugel gaf mee — en het paard werd onrustig.

Met een woesten vloek draaide de bandiet zich weer om en met zijn tanden maakte hij de gesp los van den stijgbeugelriem.

De stijgbeugel viel op den grond en hij moest gaan zitten, om het voorwerp te kunnen oprapen.

Toen hij het eenmaal had, viel het hem niet moeilijk, den stijgbeugel achter zijn rug tegen het rotsblok te drukken, waarachter hij zoeven verborgen had gezeten en met eindelooze moeite slaagde hij erin, het touw door te snijden.

Toen hij vrij was, bleef hij een oogenblik uitgeput tegen het rotsblok leunen, maar dadelijk daarop verhief hij zich met woeste geestkracht en riep uit:

— Nu spoedig de jongens opgezocht.

Hij zocht den stijgbeugel weer op, maakte hem aan den riem vast en wierp zich in den zadel. Kreunend en vloekend, want zijn ribben deden hem pijn.

Juist op dat oogenblik klonk in de verte een gewerschot.

— De beer! bromde de man voor zich heen. Dan wordt het ook tijd om mij te haasten, want nu zullen zij daarboven mijn vlucht wel hebben ontdekt.

Hij gaf het paard de sporen, dat hinnikend voortstootte in de richting van Fort Reliance.

Een half uur verder week hij van den weg af en dreef zijn paard naar een uitgestrekte vlakte, met gras en laag struikgewas begroeid.

Hij stak die vlakte in galop over en bereikte tenslotte den zoom van een woud, waarin hij aanstonds binnen drong.

Het paard scheen soortgenooten te ruiken, want het liep haastig voort, de boomen ontwijkend en door zijn instinct geleid.

Nog een half uur ongeveer duurde de tocht, het terrein werd heuvelachtiger, de boomen werden schaarscher.

En op een plek waar zij tamelijk ver uit elkaar stonden, steeg de man af, bond zijn paard aan een boomtak en ging tevoet verder.

Hij scheen hier den weg uitstekend te kennen, want hij aarzelde geen oogenblik.

Hij moest nu klimmen, want het woud hield hier plotseling weder op en ging over in rotsachtig terrein.

Hij volgde een vrij breed bergpad, dat zich om de rots heenslingerde, een soort van tafelberg, in welks flanken hier en daar reusachtige openingen gaapten.

En toen hij een van die groote openingen had bereikt, sprong eensklaps een man op hem toe en hij voelde den druk van een revolverloop tusschen zijn ribben.

— Niet zoo vlug met je proppenschiet, Tom! zeide de man grijnzend. Kun je geen vriend van een vijand meer onderscheiden?

— Het is hier ook zoo vervloekt donker! bromde Tom. Wat kom je doen?

— Ik moet den baas spreken! Zijn jullie hier allemaal?

— Allen!

— Hoeveel?

— Tweëntwintig man, alles bij elkaar.

— Nu, dat zal wel voldoende zijn! Breng mij dadelijk bij Nightcap.

— Een ernstige zaak? vroeg de schildwacht, die niet veel lust scheen te hebben aan het verzoek te voldoen.

— Heel ernstig!

— De zaak is, de baas is niet erg in zijn humeur. Jerry de Mannendooder moet hier in de buurt zwerven.

— Wat! Is die vervloekte hond van de politie hier gezien? riep de bandiet verschrikt en op woedenden toon. Dan is het spel compleet! Het zaakje met de postkoets is ook al mislukt, daarover kom ik juist met Nightcap spreken!

— Nu, ik zal hem waarschuwen! bromde de schildwacht. Blijf jij hier en let op! Jerry is in staat om geheel alleen hierheen te komen! En je weet wel — als hij schiet, dan is het raak ook!

En de schildwacht verdween in het reusachtige hol, waar de vrienden van den ontvluchten bandiet verblijf hielden.

Eenige oogenblikken later keerde hij terug met een reusachtigen kerel, met een rood opgezet gezicht en een rossen knevel, die inderdaad in een weinig rooskleurig humeur scheen te zijn en op norschen toon vroeg:

— Wat is er, Ham?

— Wat er is, baas? Wel, die zaak met de postkoets is mislukt! Drie van onze mannen zijn gekraakt en ik zelf ben er ook leelijk aan toe.

Nightcap liet een rollenden vloek hooren en vroeg toen:

— En het geld? Waar zijn de duiten?

Ham haalde de schouders op en gaf ten antwoord:

— Hoe kan ik dat weten? Ik was bewusteloos. Ik weet volstrekt niet of de lui, die ons overvallen hebben, het geld ook niet hebben genomen!

— En waar zijn die lui? hernam Nightcap, met een dreigenden klank in zijn stem.

— Ik kom juist hier om dat te vertellen.

En nu deelde de bandiet alles mede, wat hij wist van den mislukten overval op de postkoets en op welke wijze hij was ontsnapt.

Nightcap had met een woeste uitdrukking op zijn gelaat toegeluisterd en toen Ham had uitgesproken, stak hij twee vingers in den mond en liet een zacht, maar toch op verren afstand waarneembaar gefluit hooren.

Onmiddellijk werd het levendig in het hol en een oogenblik later stonden een twintigtal mannen, die er alles behalve vertrouwenwekkend uitzagen, bij den ingang van de reusachtige spelonk om hun aanvoerder geschaard en keken hem nieuwsgierig en verwachtingsvol aan.

Nightcap deelde in weinige woorden mede wat er gebeurd was en beval toen op korten toon:

— Zadelt de paarden — wij moeten er dadelijk heen! Het zal niet gezegd zijn, dat een onderneming van Nightcap mislukt! Ham ga mee en wijs ons den weg!

— — — — —

Henderson, die nog eenigen tijd met den gewonde gepraat had, wilde zich omwenden, ten einde naar het vuur om te zien, toen hij boven het zachte knetteren van het hout een geluid hoorde, dat hem aanstonds naar zijn geweer deed grijpen. Het was het geluid van brekende takken, die onder een zware vracht geknakt worden.

— Wat is er? vroeg Cooper verschrikt.

— Ik meen, dat ik daar treden hoorde.... wel kijk eens aan! Het is bruintje in eigen persoon.

Cooper wendde zijn blikken naar de eerste rij boomen en zag een reusachtigen beer op nauwelijks twintig passen afstand.

Het dier scheen regelrecht op hem af te willen komen, maar het zou zijn laatsten stap gedaan hebben.

Want met een snelle beweging bracht Henderson het geweer aan den schouder en drukte af.

Met een doffen kreet viel de beer voorover, op slag gedood door den kogel, die hem in de hersens was gedrongen.

Henderson liet het geweer zakken, wendde zich om en zag nu pas dat zijn gevangene verdwenen was....

Hij vloekte van woede, deelde Cooper mede wat er geschied was en wilde dadelijk den ontrek gaan onderzoeken.

Maar toen begreep hij, dat het zeer gevaarlijk zou zijn, den gewonde, die volkomen hulpeloos was, aan zijn lot over te laten.

Tandenknarsend bleef hij dan ook waar hij was en overtuigde zich alleen dat de bandiet, die op zoo sluwe wijze had weten te ontkomen geen van zijn wapens had kunnen meenemen, noch zijn karabijn, noch zijn revolver, noch zijn breed jachtmes.

— Dat is tenminste een troost! bromde hij. Maar ik durf den graaf bijna niet onder de oogen komen! Een verliefd kindermisje zou waarachtig nog meer zorg besteden aan den zuigeling, die haar wordt toevertrouwd! Maar wie had er dan ook op kunnen rekenen, dat die schijnheilige schurk nog genoeg leven in zich had om zich uit de voeten te maken. Nu, gedane zaken nemen geen keer, wij zullen goed moeten oppassen! En met grimmige vastberadenheid greep Henderson zijn geweer en overtuigde zich, dat alle kamers van het magazijn van zijn revolver van patronen voorzien waren.

Toen strekte hij zich languit op den grond, tusschen het hooge gras, zorg dragend buiten het vuur te blijven en wachtte.

Hij wachtte in een spanning en een ongerustheid, zooals hij een geruimen tijd niet onderzonden had, want de duisternis scheen te dreigen met allerlei onbekende gevaren.

Hij had het gevoel, alsof er achter iederen boomstam een moordenaar loerde.

Niet voor zich zelf was de brave reus bevreesd, maar wel voor het lot van den gewonde, dien Raffles aan zijn hoede had toevertrouwd.

Langzaam, zeer langzaam begon de nacht te wijken voor het licht van den dag en Henderson slaakte een diepen zucht van verlichting, toen hij eindelijk de voorwerpen weder kon onderscheiden en niet langer bevreesd behoefde te zijn voor een onverhoedschen overval, want hij begreep maar al te goed, dat het gevaar nog niet geweken was en dat de ontvluchte bandiet zeker zijn kameraden zou gaan waarschuwen.

Cooper had rustig eenige uren geslapen, als gevolg van het geneesmiddel, hetwelk Raffles hem had toegediend en toen hij wakker werd, was het bijna klaarlichte dag.

Henderson gaf hem onmiddellijk zijn geneesmiddel in en maakte zich gereed om voor het ontbijt te zorgen.

En toen hij een blikken kroes chocolade aan zijn lippen wilde brengen, klonk er een schot en als door toovenarij vloog de kroes hem uit de hand, door een kogel geraakt.

Henderson slaakte een gesmoorden kreet en bromde toen:

— Is het er zoo mee gesteld? Dan zal het er wel heet toegaan! Maar wat moet ik met dien armen Cooper aanvangen, die niet eens een revolver kan optillen?

Het antwoord werd hem gegeven, toen er vier schoten bijna tegelijkertijd kraakten en de kogels hem om de ooren vlogen.

Hij bedacht zich geen seconde meer, maar nam den gewonde ijlings in zijn krachtige armen en droeg hem als een kind zoo vlug hij kon naar de vliegmaschine.

Hij wist den gewonde ongedeerd in de kajuit te krijgen en daar uit te strekken op den vloer.

— En moet ik nu op den loop gaan? bromde hij woedend. Mylord heeft gezegd, dat ik hier moet blijven en ik blijf hier, zoolang ik maar kan! Maar daar zie ik een leelijk hoofd, daar nog een en daar wel vier of vijf! Komaan, het zal er om spannen!

Hij had zijn geweer gegrepen, een repeteerwapen, met dertien kogels in kolf en lade, stak het door de kleine opening van de kajuit, mikte en schoot.

Een rauwe kreet werd gehoord en „het leelijke hoofd” verdween uit het gezicht.

— Dat is een minder! bromde Henderson voor zich heen, zorgdragend dat hij zich zoo weinig mogelijk bloot gaf. Het is mijn eigen schuld, ik had beter op dien schurk moeten letten, die nu versterking is gaan halen! Als kindermisje zou ik niet deugen, dat is zeker! En alle duivels — ik zie hoe langer hoe meer hoofden, aan alle kanten!

Henderson had maar al te zeer gelijk — rondom waren overal hoofden, althans hoeden, en de loopen van geweren en revolvers zichtbaar.

Weer kraakten er schoten en een kogel drong door den dunnen aluminium wand van de kajuit, vlak boven het lichaam van Cooper, die zeer bleek zag, maar de tanden oopen had geklemd, en verliet de kajuit weder door den tegenovergestelden wand.

— Dat gaat niet zoo! bromde Henderson. Mylord heeft gezegd, dat ik hier moet blijven, maar als hij den toestand zag, zou hij mij gelijk geven als ik beenen maakte. Het is nu klaarlichte dag en Mylord moet mij zeker zien, als ik opstijg. Er zijn daar op zijn minst twintig man — als zij onder het bereik van mijn handen waren, zou ik het nog probeeren, om met hen te vechten, maar nu gaat het niet!

En kort besloten legde Henderson zijn geweer neder, ging achter de stuurinrichting zitten en haalde een hefboom over.

En op hetzelfde oogenblik dat de bandieten hun schuilplaatsen vloekend en tierend verlieten, steeg „De Duivel der Lucht” met ongehoorde snelheid bijna steil de lucht in en was binnen enkele seconden buiten het bereik van de geweerkogels.

Hoofdstuk VI.

Hereenigd.

Raffles, Charly en Sylvia Cooper hadden onwillekeurig de paarden ingehouden, toen Charly een kreet slaakte en naar boven wees.

Raffles begreep aanstonds dat er iets ernstigs gebeurd moest zijn, daar Henderson het anders zeker niet in zijn hoofd zou hebben gekregen, tegen zijn bevelen in te handelen.

Toen dreef hij zijn paard langzaam weder aan, maar hield het bijna aanstonds weder in, want even voorbij een flauwe kromming van den hollen weg had hij eenige paarden bijeen zien staan.

Hij legde zijn vingers op de lippen en zeide op fluisterenden toon:

— Wees voorzichtig! Daar zijn paarden! Ik denk dat Henderson de wijk heeft moeten nemen voor een groote overmacht!

— Waren er dan nog meer bandieten in de buurt? vroeg Charly op zachten toon.

— Dat schijnt zoo! antwoordde Raffles droogjes.

Hij was afgestegen, nam snel de revolver uit den holster en sloop langs den kant van den weg voorzichtig naderbij, terwijl hij de anderen wenkte achter te blijven.

En hij zag daar minstens twintig paarden bijeen, gezadeld en volkomen versch; zij hadden zeker niet langer dan een uur geloopt.

Twee mannen hielden er de wacht bij, die nu en dan den weg afkeken.

En juist toen Raffles zich wilde gereed maken om met die twee bewakers eens nader in kennis te komen, daalden zoo snel zij konden de bandieten, die den overval hadden ondernomen, van de helling naar den hollen weg af.

Raffles trok zich zoo snel mogelijk terug en wierp zich weder in het zadel.

— Snel terug! beval hij op zachten toon. Het is dwaasheid met ons beiden te willen trachten, het tegen die overmacht op te nemen! Zij zijn minstens met twintig man!

Het drietal gaf de paarden de sporen en de vermoeide dieren keerden weder langs denzelfden weg terug.

Nu en dan wierp Raffles een blik naar boven, waar „De Duivel der Lucht” op groote hoogte

kringen beschreef, volkomen onbereikbaar voor geweerkogels.

— Zou Jim zich aan boord van dat luchtschip bevinden, graaf? vroeg Sylvia met sidderende lippen, terwijl zij haar kleine hand op den arm van Raffles legde.

— Daar kunt gij van overtuigd zijn, madame! antwoordde Raffles met vaste stem. James zou zich liever laten dooden, dan alleen te vertrekken en iemand dien ik aan zijn hoede heb toevertrouwd, alleen te laten. Uw man is aan boord, daarvoor durf ik mijn hand in het vuur te steken!

— Zouden zij ons gezien hebben?

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, madame! van zulk een groote hoogte is het buitengewoon moeilijk iets op aarde te kunnen onderscheiden. Vergeet ook niet dat wij hier op een hollen weg zijn en op die groote hoogte niet veel grooter zullen schijnen dan zandkorrels! Maar verderop strekt zich de vlakke uit en daarheen zullen wij ons zoo spoedig mogelijk begeven, in de richting van Fort Reliance! Wij zullen dan trachten, mijn trouwen metgezel teekens te geven en op die onmetelijke vlakke, die zich in Noordelijke richting uitstrekt, zal hij ons ook beter kunnen onderscheiden!

Intusschen galoppeerden zij voort, zoo snel de vermoeide paarden hen wilden dragen.

Maar het ongeluk scheen niet moede te worden, hen te achtervolgen.

Zij hadden nauwelijks tien minuten gereden, of het scherpe oor van Raffles vernam op verren afstand nog, maar ontwijfelbaar naderbij komend, den hoefslag van een troep paarden.

Het kon niet anders, of het moesten de bandieten zijn, die den terugtocht aanvaardden, nu hun overval blijkbaar geen resultaat had opgeleverd.

Charly, die het geluid een oogenblik later ook vernam, vroeg op zachten toon:

— Zal ik het handpaard maar aan zijn lot overlaten? Het is ons maar tot last.

— Dat moeten wij om twee redenen zoolang mogelijk uitstellen, Burns! antwoordde Raffles. Ten eerste draagt het dier den buit van de ban-

dieten, waarbij het geld is van madame Cooper en ten tweede zou het dier dadelijk blijven staan, vermoeid als het is en dan zouden die schelmen natuurlijk onmiddellijk ons spoor hervinden. Thans hebben wij nog kans om te ontsnappen, daar deze mulle weg in de laatste vierentwintig uren herhaaldelijk in alle richtingen begaan is.

Laten wij het uiterste van onze rijdieren vergen. Als wij de vlakke bereiken kunnen, zullen wij spoedig gered zijn, want James zal zonder eenigen twijfel zoo spoedig mogelijk lagere luchtlagen opzoeken.

Daarin had Raffles goed gezien, want weer een kwartier later was de vliegmaschine tot op duizend meter gedaald.

Nog altijd zou geen geweerkogel met voldoende kracht kunnen treffen, maar de opvarenden zouden reeds beter in staat zijn, althans door den kijker de dingen daar beneden te onderscheiden.

Maar ook was het geluid van de hoefslagen duidelijker geworden en het mocht een geluk heeten, dat de holle weg hier voortdurend kronkelde, want ware hij recht geweest, dan zouden de bandieten het drietal en het met buit beladen paard reeds lang in het oog hebben gekregen.

Raffles had Busto vlug op het paard moeten nemen, want het arme dier was door de urenlange tochten vrijwel uitgeput.

Het voorhoofd van Raffles fronste zich.

De paarden zouden het onmogelijk lang meer kunnen uithouden en reeds twee malen was het zijne gestruikeld en slechts op het laatste oogenblik had hij het dier overeind kunnen houden.

De vlakke, dat wist hij, was niet ver meer. Zou Henderson hen bijtijds zien?

Een oogenblik dacht Raffles er over af te stijgen, de jonge vrouw alleen verder te zenden en den strijd met de bandieten aan te binden.

Maar hij bedacht dat dit gelijk zou staan met zelfmoord. Want zelfs al zouden zij er de helft van kunnen neerschieten voor hun hinderlaag ontdekt werd, dan zou de andere helft zeker korte metten met hen maken.

Er was dus niets aan te doen — zij moesten voort!

De weg beschreef nogmaals een scherpe bocht en tegelijkertijd weken de heuvels ter weerszijden hoe langer hoe verder terug — de eindelooze vlakke breidde zich voor hen uit, waarover de weg voortliep.

Slechts hier en daar verhieven zich lage heuvels, met gras begroeid.

Maar geen boom, zelfs geen struik, niets dan gras!

Raffles wendde den blik naar den hemel.

Tot zijn vreugde zag hij dat Henderson de machine nog aanzienlijk had laten dalen, die zeker niet hooger vloog dan omstreeks zeshonderd meter.

Hij haalde zijn zakdoek uit zijn zak en begon daar onder het voortrijden mede te wuiven.

— Als wij eens een schot losten om zijn aandacht te trekken! stelde Charly voor.

— Dat zou niet baten, want het geraas van de rondwentelende schroef zou het geluid verdooven! antwoordde Raffles. Maar ik geloof dat hij ons reeds gezien heeft!

„De Duivel der Lucht” begon een grooten cirkel te beschrijven, hij scheen de aarde te naderen.

— Als hij binnen vijf minuten niet gedaald is, zijn wij verloren! zeide Raffles op zachten toon. Dan zullen de bandieten eveneens de vlakke bereikt hebben en zij zullen ons onmiddellijk zien, even duidelijk alsof wij ons op een sneeuwvlakke bevonden. Thans zijn wij nog voor hun oog verborgen door de heuvels terzijde van den weg.

Maar nu had Henderson hen stellig gezien!

Want eensklaps dook de „Duivel der Lucht” zoo plotseling, dat Sylvia Cooper een kreet van schrik slaakte, meenende dat het toestel viel en dat het aanstonds te pletter zou slaan.

Maar op twintig meters boven den grond hernam „De Duivel der Lucht” zijn horizontale vlucht en in een bevalligen zweefval streek hij neder op de vlakke, als een adelaar, die zich op zijn nest zet.

Nog enkele meters rolde het toestel voort en toen bracht de rem het tot staan, op nauwelijks dertig meter van het drietal.

Bijna op hetzelfde oogenblik kwamen de voorste van de bandieten van achter de heuvels te voorschijn.

Zij bevonden zich op een afstand van meer dan vierhonderd meters en schenen eerst niet te begrijpen wat er geschiedde.

Raffles en Charly verloren geen tijd.

Terwijl de jonge man haastig het handpaard ontlastte van het zware valies en den geldzak, waarmede hij naar de vliegmaschine ijde, tilde

Raffles, die was afgestegen, de jonge vrouw van het doodelijk vermoede paard en snelde naar het vliegtuig.

Een paar seconden later bevonden zich allen veilig aan boord van de vliegmaschine.

Busto was reeds dadelijk van het zadel gesprongen en over den rand van het schuitje gewipt.

En het was waarlijk hoog tijd, want reeds kwamen de roovers aanstormen, onder het afschieten van hun revolvers.

Maar de schroef draaide al, de vliegmaschine rolde over den grond en verhief zich opnieuw van de vlakke, terwijl de bandieten in machteloze woede bleven vuren.

Sylvia had zich onmiddellijk over het uitgestrekte lichaam van haar man heengebogen en streefde met teedere liefde zijn donkere krullen.

Cooper had de oogen geopend en slaakte een kreet van verlichting.

Maar de machine bevond zich nauwelijks driehonderd meter boven den grond, toen een onverwacht schouwspel Charly een kreet deed slaken, die door een der ovale zijramen van de kajuit een blik naar beneden had geslagen.

Daarginds, bijna aan het tegenovergestelde einde van de uitgestrekte vlakke, naderde in vollen galop een troep ruiters, zeker wel veertig man sterk.

Zij schenen hun paarden tot den uitersten spoed aan te drijven en iets te achtervolgen.

Dat iets was een man, een ruiter, die ongeveer tweehonderd meter voor den troep uitreed, zijn paard tot den uitersten spoed aanzette en zich nu en dan in den zadel omkeerde om te schieten.

Hij moest wel een buitengewoon goed schutter zijn, want nooit schoot hij, of een van den troep buitelde in vollen ren van zijn paard, maar de anderen hielden niet op en stormden over het gevallen lichaam heen.

De eenzame ruiter moest ook zijn paard wel uitstekend in bedwang houden, want in vollen galop zag men hem zijn geweer herladen, de teugels tusschen de tanden vasthouden en het paard met de knieën besturen.

Somtijds liet hij het dier plotseling afzwenken en dook geheel weg terzijde van zijn ros, zoodat er van den kant der achtervolgers niets meer van hem te zien was dan een zeer klein ge-

deelte van zijn voet, waarmede hij zich aan den zadelknop vastklemde.

En in die houding schoot hij — en dan was het schot raak ook.

Het was echter duidelijk, dat die ongelijke strijd onmogelijk lang kon duren.

Zijn paard raakte vermoed en de achtervolgers, die als krankzinnigen vuurden, wonnen zienderoogen terrein.

Van het schieten was niets te hooren door het geraas van de schroef, maar de witte rookwolkjes wezen maar al te duidelijk op hetgeen daar beneden voorviel.

En de toestand van den achtervolgde zou nog noodlottiger worden.

Want toen hij halverwege de vlakke was, zag hij aan den tegenovergestelden kant de twintig bandieten over het golvende terrein galoppeeren.

Hij moest ook zien wat zij achtervolgden, want de vliegmaschine vloog zeer laag.

Raffles had zijn kijker voor het oog gebracht en eensklaps slaakte hij een kreet:

— Jerry de Mankiller! riep hij uit.

— Wat! Is het de beroemde schutter, de politiemann? schreeuwde Charly Brand in de grootste opwinding. Ik dacht dat het juist andersom was en dat die groote troep daar achter hem tot de bereden politie behoorde.

— Zulke groote patrouilles komen hier niet voor, Charly, en die lieden zien er ook meer uit als vagebonden te paard, dan als de bereden politie, die nette, blauwe uniformen draagt en grijze punthoeden met een lederen band er om. Wij moeten hem zien te redden!

— Maar hoe? riep Charly wanhopig. Wij kunnen toch onmogelijk weder dalen, zonder ons aan het grootste gevaar bloot te stellen!

Raffles antwoordde niet, maar liet zijn blikken door de kleine kajuit dwalen.

Zijn oog viel op de touwladder, die opgerold in een hoek van het kleine vertrekje lag.

Hij greep de ladder, opende het bovendek van de kajuit, maakte de stalen haken van de touwladder stevig vast in een der oogen, langs den rand van de kajuit geplaatst en wierp toen de touwladder, die meer dan twintig meter lang was over boord.

Toen klopte hij Henderson op den schouder en schreeuwde hem in het oor:

— Ik neem even je plaats in, Henderson!

Neem je geweer ter hand en let vooral goed op, wij zullen trachten Jerry te redden!

Hij nam de plaats in van Henderson, die zijn geweer ter hand nam en aan den rand van de kajuit neerknielde op een der smalle rustbanken, terwijl Charly hetzelfde deed aan den anderen kant.

De troep van veertig was intusschen den achtervolgde tot op tweehonderd meter genaderd, en het kon geen tien minuten meer duren, of zij zouden hem hebben ingehaald.

De twintig bandieten, die uit den hollen weg kwamen, moesten hem reeds herkend hebben, want zij hadden den teugel gewend, om hun doodsvijand, den man die met ieder schot een bandiet naar de andere wereld zond, waaraan hij dan ook zijn bijnaam te danken had, den pas af te snijden.

Een oogenblik scheen Jerry besluiteloos te zijn.

Zijn geweerpatronen schenen op te zijn, tenminste hij stak het wapen in den holster en trok, steeds zijn paard aanvurend, zijn revolver.

Toen kreeg hij plotseling de vliegmaschine in het oog en zag onmiddellijk de daaruit neerhangende touwladder.

Zijn instinct zeide hem, dat men hem kwam helpen en dat hier zijn eenige kans op redding was.

Hij deed dadelijk zijn paard keeren en stormde op „De Duivel der Lucht” af.

Raffles had de machine reeds tot minder dan vijftig meter laten dalen en de vaart zeer aanzienlijk getemperd.

Hij wuifde met de hand naar den politie-man, om hem te beduiden, dat hij in dezelfde richting moest voortrijden, liet de machine een bocht beschrijven, bracht haar nog dicht bij de aarde en kwam toen in de vaart van een snelrein achter Jerry aanzetten.

Deze, nu en dan omziende, begreep dadelijk de bedoeling.

Hij dreef zijn paard tot den uitersten spoed aan en had zijn revolver weder weggestoken, om beide handen vrij te hebben.

Maar de bandieten, die den toeleg evengoed begrepen, drukten hun groote sporen in de zijde van hun paarden en bleven vuren.

Een hunner, een snel dier berijdende, was de anderen ver voor.

Maar Henderson mikte op hem en vuurde.

Hij scheen het paard te hebben geraakt, dat als het ware een lichtsprong maakte en een paar malen om en om buitelde, zijn bereider op verren afstand neerwerpde.

Intusschen zag Jerry de touwladder op zich afkomen.

De onderste sport bevond zich ongeveer ter hoogte van zijn hoofd.

En op het oogenblik dat de ladder in snelle vaart over hem heen zou stuiven, richtte hij zich zoo hoog mogelijk in de stijbeugels op en greep bliksemsnel de derde sport.

En nauwelijks had hij dat gedaan, of Raffles haalde den hefboom van het hoogtestuur over en „De Duivel der Lucht” verhief zich in de lucht.

Maar een der sporen van Jerry was achter in den stijbeugel blijven haken.

Hij moest een heftigen schok doorstaan, die hem bijna weder van de ladder sleurde.

Maar gelukkig brak zijn hak van den schoen af — en daar hing hij, onder aan de twintig meter lange touwladder in de ruimte.

De bandieten hieven een gehuil van woede aan, brachten hun paarden met een ruk tot staan en vuurden op den weerloozen man, die zijn voet op de onderste sport had weten te plaatsen en zich nu langs de zwaaiende ladder naar boven werkte.

Hij was nog nauwelijks een meter van den rand van het schuitje, toen hij een vreeselijken kreet slaakte.

Een van de kogels, die hem zelf gemist had, raakte een der touwen van de ladder, dat onder zijn gewicht begon te scheuren.

Zijn voeten verloren hun steun — een oogenblik later hing hij nog slechts met beide handen aan een der koorden — het andere was gescheurd.

Maar Henderson had den kreet gehoord.

Zonder zich te bedenken stapte hij over den rand van het schuitje op een der draagvlakken, strekte er zich languit op uit en kon met zijn uitgestrekte arm juist den ongelukkige bij den kraag vatten.

Met inspanning van al zijn krachten trok hij hem naar zich toe.

Charly had zijn plaats verlaten en hielp Jerry op het draagvlak trekken en vandaar in de kajuit, waar hij dadelijk bewusteloos neerviel, volkomen uitgeput en krachteloos.

Raffles had de machine weder tot een groote hoogte doen stijgen en de snelheid zoo hoog mogelijk opgevoerd.

Maar „De Duivel der Lucht” droeg thans zes personen — twee meer dan hij er gevoeglijk kon vervoeren — en daaronder moest de snelheid wel lijden, die niettemin toch nog meer dan driehonderd kilometers bedroeg.

De kleine kajuit was nu zoo vol, dan men er zich nauwelijks kon verroeren.

Charly had dadelijk zijn zorgen aan den politiemann gewijd en reeds na eenige minuten kwam Jerry weder bij.

Hij keek even verdwaasd om zich heen en plotseling scheen het besef van zijn toestand volkomen tot hem door te dringen.

En hij was wél een echte politiemann, want hij schreeuwde:

— Honderd dollars, mijnheer de luchtvaarder als gij mij dadelijk naar Fort Reliance brengt!

— Wat wilt gij daar doen? vroeg Charly.

— Het garnizoen op die bandieten afsturen, parbleu! schreeuwde Jerry terug.

Raffles had den uitroep gehoord en wendde zich om, terwijl hij vroeg:

— Is er ook een garnizoen in Cedar Creek?

— Welzeker! Zestig man!

— Prachtig! Over tien minuten kunnen wij

in Fort Reliance zijn! Ik waarschuw daar het garnizoen. Daarop stijg ik onmiddellijk weer op, om de mannen in Cedar Creek te alarmeeren, waar ik een half uur later kan zijn! Gij kunt de bandieten dan tusschen twee vuren nemen en het geheele nest dan uitroeien. Ik zal in de lucht blijven en u signalen geven, opdat gij nauwkeurig weet waar zij zich bevinden. Een troep van zestig man kan zich niet zoo gemakkelijk verbergen.

En zoo geschiedde het, dat nog geen tien minuten later Jim Cooper en zijn jonge vrouw benevens hun zak goudstukken veilig en wel te fort Reliance de vliegmaschine konden verlaten, om tijdelijk bij den commandant van het garnizoen een gastvrij onderdak te vinden. Onmiddellijk werd het geheele garnizoen gealarmeerd en trok er op uit, terwijl Jerry, die in de vliegmaschine de kennis met graaf Palmhurst hernieuwd had, den weg wees. Een half uur later was eveneens het garnizoen van Cedar Creek onderweg en eenige uren daarna werden de bandieten omsingeld en Raffles was er in de lucht getuige van, hoe de geheele bende als het ware in de pan werd gehakt.

En toen hij die zekerheid had, liet hij de vliegmaschine tot op groote hoogte stijgen....

Echte Turksche Tabak wordt
verwerkt in de
Sigaret J. v. K.

De volgende aflevering (No. 466) bevat:

De schat van den Dalai-Lama.

J. v. K.

IS DE NIEUWSTE 3 CENTS CIGARET

GEMAAKT VAN ECHT TURKSCHER TABAK

KLOEK MODEL IN BLIKVERPAKKING

**DEZE HEERLIJKE CIGARET WORDT GEMAAKT MET
GOUD EN OOK ZONDER MONDSTUK**

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885